

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

לפני כבוד השופט גד מינא

התובע: פלוני

נגד

הנתבעים:

1. איציק יהודה
2. ראובן ברייב - התביעה נדחתה.
3. שירה ברייב - התביעה נדחתה.
4. עדן גנון - התביעה נדחתה.
5. פאדי חאמתי - התביעה נדחתה.
6. סאלח מולא - התביעה נדחתה.
7. משטרת ישראל
8. פרקליטות מחוז תל אביב (פלילי)
9. אושרה חנוך גז - התביעה נדחתה.
10. אלירם גלעם - התביעה נדחתה.
11. שלמה למברגר - התביעה נדחתה.
12. המחלקה לחקירות שוטרים

פסק דין

[נוסח מותר לפרסום מתוקן של פסק הדין שניתן ביום 3.11.2024]

פתח דבר

לפניי תביעה כספית על סך 800,000 ₪. התובע עו"ד בתחום הפלילי. עיקר עניינה של התביעה בשלושה אירועים בהם נעצר התובע – לטענתו, מעצרים בלתי חוקיים המזכים אותו בפיצוי וכן בפיצוי אותו דורש התובע בגין העמדתו לדין פלילי בקשר לאותם אירועים בהם נעצר, כאשר בסופו של דבר התובע זוכה מכל האישומים כנגדו.

רקע

1. התובע, עו"ד פלוני, עוסק בתחום הפלילי ומעיד על עצמו "כמי שנוקט בגישה לוחמנית עבור לקוחותיו, אינו מתפשר על זכויותיהם ומי שהוביל לביקורת רבה" על משטרת ישראל ורשויות התביעה (ס' 6 לתביעה).

2. לתובענה זו קדם הליך פלילי שנוהל כנגד התובע וקשור בטבורו להליך זה. ענייניו של ההליך הפלילי בכתב אישום שהוגש נגד התובע בינואר 2018 (ת.פ. 18-01-24219) שכלל שלושה אישומים של הפרעה לשוטרים במילוי תפקידם לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1975 (להלן: "חוק העונשין") במהלך שלושה אירועים שונים שהתרחשו בין אוגוסט 2014

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

- ועד דצמבר 2015, כאשר באישום השלישי יוחסה לתובע גם עבירה של מעשה מגונה בפומבי לפי סעיף 349(א) לחוק העונשין (להלן: "כתב האישום" ו-"ההליך הפלילי").
3. בסופו של דבר, התובע זוכה מכל האישומים נגדו בהליך הפלילי, וזאת לאחר שהמדינה הודיעה לבית המשפט ביום 20.11.18 שהיא מבקשת לזכות את התובע מסעיף המעשה המגונה ולאחר שהמדינה הודיעה ביום 29.9.20 שהיא חוזרת בה מהאישום השלישי. כמו כן, ביום 11.11.19 החליט בית המשפט שלא לחייב את התובע להשיב לאישום השני (No Case to Answer) ובהכרעת דין שניתנה ביום 11.11.20 זוכה התובע מהאישום הראשון בנימוק של זוטי דברים, לאחר שנקבע שהתביעה הוכיחה את יסודות העבירה.
4. ההליך הפלילי נמשך כמעט שלוש שנים וכלל ישיבות רבות מאד. על מנת שלא לחזור על הדברים ולהעמיס על הקורא, יתר פירוט ביחס להליך הפלילי ולהכרעות שניתנו במסגרתו, יינתן בפרק הדיון וההכרעה.
5. התובענה שלפניי נחלקת לארבעה אירועים עובדתיים שונים שפירוט ביחס לכל אחד מהם ינתן במסגרת פרק הדיון וההכרעה, כאשר שלושה מתוך ארבעת האירועים, קשורים קשר ישיר לשלושת האישומים נשוא כתב האישום מהם זוכה התובע, כאמור.
6. התביעה הוגשה כנגד 12 נתבעים, ביניהם שוטרים ופרקליטים בפרקליטות. ביחס לנתבעים 1-6 (כולם שוטרים) וביחס לנתבעים 9-11 (כולם פרקליטים) הוגשו הודעות לפי סעיף 7 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] (להלן: "פקודת הנזיקין") בדבר קיומה של חסינות עובד ציבור לפי סעיף 7 לפקודה. בהחלטת המותב הקודם, כבוד השופט אילן דפדי, מיום 29.11.21 התקבלו הודעות החסינות כנגד כל הנתבעים הנ"ל (החלטה משלימה בענייני של נתבע 6 ניתנה ביום 28.12.21), למעט ביחס לנתבע 1, השוטר איציק יהודה (להלן: "איציק יהודה"). בקשת רשות לערער שהגיש איציק יהודה על החלטה לדחות את הודעת החסינות שניתנה בעניינו נדחתה (החלטה מיום 12.2.22 ברע"א 64196-01-22).
7. בתמצית, התובע טוען במסגרת התובענה לשלושה מעצרים בלתי חוקיים וכן טוען שהפרקליטות ניהלה נגדו הליך סרק ארוך ומורכב שכלל הגשת כתב אישום כנגדו עם אישומים חמורים, ממנו זוכה לבסוף במלואו. התובע טוען כי התנהלות השוטרים בארבעת האירועים המתוארים בתביעה הייתה אלימה תוך ניצול כוחם של השוטרים לרעה, כשהם עוצרים ומעכבים את התובע לשווא ורוקמים נגדו יחד עלילה. באשר לפרקליטות, טוען התובע כי זו נרתמה לגחמות השוטרים והגישה נגדו כתב אישום חמור בגין מעשים חוקיים שעשה במסגרת תפקידו כסניגור, וזאת על אף הראיות שהיו פרושות לפניה לרבות תיעוד אובייקטיבי מלא של חלק מהאירועים וחרף אמירותיהם של השופטים בהליך הפלילי בדבר מופרכות ומסוכנות כתב האישום.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

8. התובע טוען לנזקים בסך של 900,000 ₪, על פי החלוקה הבאה: 100,000 ₪ פיצוי עונשי בגין האירוע הרביעי נשוא התביעה; 200,000 ₪ בגין העבודה הרבה שנאלץ התובע להשקיע במסגרת ההליך הפלילי ממנו זוכה באופן מלא; 300,000 ₪ בגין עוגמת הנפש שנגרמה לתובע בכל ארבעת האירועים נשוא התביעה; 300,000 ₪ בגין פרסום לשון הרע. סך הכל 900,000 ₪ שהועמדו על ידי התובע, לצורכי אגרה, על סך של 800,000 ₪.
9. בתמצית, הנתבעים טוענים כי המשותף לכל האירועים בהם היה מעורב התובע, היא פעילות משטרתית שהתובע נקלע אליה במקרה ולעיתים במכוון, בדרך כלל במהלך בילוי לילי במועדונים ותוך שהוא מפריע לשוטרים במילוי תפקידם ומתבטא בצורה תוקפנית וגסה כלפיהם.
10. הנתבעים טוענים כי ממכלול הראיות שהיו מונחות לפני הפרקליטות קודם להגשת כתב האישום, עלה כי די בהם כדי להקים סיכוי סביר להרשעה, בין היתר, בגין דפוס ההתנהגות החוזר של התובע, גם בהתייחס להרשעתו בעבירות דומות בתיק הפלילי הקודם שבו הורשע. עוד טוענים הנתבעים כי התנהלותם והתנהלות הגורמים הפועלים מטעמם, הייתה תקינה בעניינו של התובע ואף מתבקשת לנוכח התנהלותו של התובע ואינה עולה כדי התרשלות בנזיקין. לחלופין, אף אם ייקבע כי נפל פגם בהתנהלות המדינה, הרי שהתנהלותו של התובע לאורך כל האירועים עולה כדי אשם תורם מכריע שתוצאתו ההכרחית, כך נטען, היא דחיית התביעה.
11. אציין שבמסגרת הכרעת הדין בהליך הפלילי נקבעו מספר ממצאים ומסקנות - חלקם הקטן לחובת התובע (במסגרת האישום הראשון) ורובם לחובת הנתבעים (במסגרת האישום השני והשלישי). שני הצדדים מסכימים שממצאים אלו אינם מחייבים במסגרת הליך זה שכן לא מדובר בממצאים ומסקנות בפסק דין מרשיע (ראו סעיף 42 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1972). למרות זאת, שני הצדדים מרבים לצטט, כל אחד, מטבע הדברים, את הציטוטים שנוחים לו, מתוך הכרעת הדין בהליך הפלילי.
12. יאמר כבר כעת שאילו ניתן היה לאמץ בהסכמה את הממצאים והמסקנות שנקבעו בהליך הפלילי, הדבר היה מקצר, באופן משמעותי את בירור הליך זה. בסופו של דבר, מי שבעיקר ביקש להתנער מהממצאים בהכרעת הדין הם הנתבעים – זו כמובן זכותם, אך לאחר שמיעת הראיות בתובענה זו ושקילת הטענות בהליך זה, קביעותיי, לפחות ברובן, דומות לקביעות בהליך הפלילי.
13. עוד יש לציין ברקע של הדברים כי קודם להגשת כתב האישום נשוא הליך זה, הורשע התובע ביום 11.9.16 בשלושה אישומים, בעבירה של ניסיון תקיפה, שתי עבירות של תקיפת שוטר,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

שתי עבירות של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו ובעבירה של איומים וזאת בגין אירועים שהתרחשו בין השנים 2011-2013 [מספר ההליך נמחק]. התובע הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי שהתקבל באופן חלקי, בהסכמת המדינה, כך שנותרו הרשעות בעבירות של ניסיון תקיפה, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ותקיפת שוטר [מספר ההליך נמחק]. בקשת רשות ערעור שהגיש התובע לבית המשפט העליון נדחתה [מספר ההליך נמחק].

14. עוד אציין שתלויה ועומדת בבית משפט זה (בפני מותב אחר) תביעת לשון הרע שהגיש איציק יהודה (הנתבע 1) כנגד התובע בגין "פוסט" שפרסם התובע ובו כתב, בין היתר, שאיציק יהודה הוא שוטר ארכי מושחת שרוקם עלילות דם וממציא בדיות נגד אזרחים [מספר ההליך נמחק]. בשלב מסויים, התובע טען שיש לאחד בין התובענות והודיע שישקול אם להגיש בקשה בעניין וכי אם יחליט שכן יעשה זאת עד ליום 15.9.23 (ראו פרו' הדיון מיום 20.7.23). התובע לא הגיש כל בקשה בעניין.

15. ההליך שלפניי שהחל להתברר בפני כבוד השופט אילן דפדי ועבר ביוני 2022 לכבוד השופט עדי ניר בנימיני, בעקבות קידומו של כבוד השופט דפדי לבית המשפט המחוזי. התובענה עברה לטיפולו בחודש מאי 2023 לאחר שכבוד השופט עדי ניר בנימיני פסלה את עצמה.

16. ההליך התאפיין בבקשות לא מעטות ובעדים רבים שהעידו על פני כ- 450 עמודי פרוטוקול. לאורך ההליך נעשו מספר ניסיונות להביא את הצדדים לכדי הסכמה ובכלל זה נוהלה ישיבת פישור בפני מותב אחר ואף הוקדשה על ידי ישיבה מיוחדת לעניין זה. כל הניסיונות לא צלחו ויש להצטער על כך בשים לב לקביעות בפסק הדין שלהלן שהצדדים היו יכולים, עם קצת רצון טוב, להימנע מהן.

17. מטעם התובע הוגשו שני תצהירי עדות ראשית: תצהירו של התובע ותצהיר של מר עידן אורין, עד ראיה מטעם התובע ביחס לאירוע הרביעי. תצהירו של עידן אורין לא הוגש חתום ואתייחס לכך בהמשך במסגרת הדיון וההכרעה באירוע הרביעי.

18. מטעם הנתבעים הוגשו התצהירים הבאים:

- הנתבע 11 - עו"ד שלמה למברגר, ששימש כפרקליט מחוז תל אביב (פלילי) עד לשנת 2017 ולאחר מכן מונה לתפקיד המשנה לפרקליט המדינה לעניינים פליליים (להלן: "עו"ד למברגר");
- הנתבע 10 - עו"ד אלירס גלעם, שהכין וחתם על כתב האישום כנגד התובע (להלן: "עו"ד גלעם");
- הנתבע 6 - מפקח סאלח מולא, שוטר שקשור לאירועי האישום הראשון (האירוע הראשון נשוא התביעה) (להלן: "מולא").

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

- מר יובל גינסבורג, מתנדב כקצין בילוש בתחנת לב תל אביב שקשור לאירועי האישום הראשון (האירוע הראשון נשוא התביעה) (להלן: "גינסבורג");
- מר אורן גמליאל, מתנדב במשטרה שקשור לאירועי האישום הראשון (האירוע הראשון נשוא התביעה) (להלן: "גמליאל");
- מר אלי מורדוך, מתנדב במשטרה שקשור לאירועי האישום הראשון (האירוע הראשון נשוא התביעה) (להלן: "מורדוך");
- הנתבעת 3 - שירה ברייב פרטוש, שהיתה שוטרת (סיירת תנועה) וקשורה לאירועי האישום השני (האירוע השני נשוא כתב התביעה) (להלן: "שירה ברייב");
- ירין זיידמן (לשעבר יהלומי), שוטרת שהיתה ביחד עם שירה ברייב באותו אירוע (להלן: "זיידמן");
- הנתבעת 2 - ראובן ברייב (אביה של שירה ברייב), שוטר לשעבר שבתקופה הרלבנטית שימש כשוטר וקשור לאירועי האישום השני (האירוע השני נשוא כתב התביעה) (להלן: "ראובן ברייב");
- הנתבעת 1 - איציק יהודה, שוטר שלגביו לא אושרה כאמור הודעת החסינות והוא קשור לאירוע השלישי נשוא כתב התביעה ולאירוע הרביעי נשוא כתב התביעה (האישום השלישי נשוא כתב האישום);
- הנתבעת 4 - רס"ר עדן כתר גנון, שוטרת שקשורה לאירועי האישום השלישי (האירוע הרביעי נשוא כתב התביעה) (להלן: "גנון");
- הנתבעת 5 - רס"ר פאדי חמאתי, שוטר שקשור לאירועי האישום השלישי (האירוע הרביעי נשוא כתב התביעה) (להלן: "חמאתי");
- שלומי רוטמן, קצין משטרה שקשור לאירוע השלישי נשוא כתב התביעה (להלן: "רוטמן").
- הנתבעת 9 - עו"ד אשרה גז אייזנשטיין שמשמשת החל משנת 2017 כפרקליטת מחוז תל אביב (פלילי) (להלן: "עו"ד גז אייזנשטיין").

19. מאחר שלפחות חלק מהעדים העידו גם בהליך הפלילי ופרוטוקול ההליך הפלילי הוגש, בדיון מיום 20.7.23 הסכימו הנתבעים לוותר על חקירתו הנגדית של מר עדן אורין והתובע הסכים לוותר על חקירתם הנגדית של גינסבורג, גמליאל, מורדוך, זיידמן וחמאתי.

20. דיוני הוכחות נערכו ביום 11.1.24 (חקירתם של התובע ואיציק יהודה) וביום 28.1.24 (חקירת יתר העדים). כל העדים העידו, למעט אלו שהוסכם לוותר על חקירתם כאמור. מאחר שמספור עמודי פרוטוקול הדיון השני אינו מהווה המשך למספור עמודי הפרוטוקול הראשון, כאשר נעשית הפניה בגוף פסק הדין לעמ' בפרוטוקול, אם מדובר בחקירת התובע או איציק יהודה יש לפנות לפרוטוקול הראשון.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

21. הצדדים הגישו סיכומים. כתב הסיכומים האחרון הוגש ביום 25.9.24.

דיון והכרעה – כללי

מפת דרכים

22. על מנת להקל על הקורא ובשים לב לכך שכתב התביעה עוסק בארבעה אירועים עובדתיים שונים, יערך דיון והכרעה ביחס לכל אחד מהאירועים בנפרד. ביחס לכל אירוע, יוצגו בקצרה טענות התובע, טענות הנתבעים, ההכרעה בהליך הפלילי ושמות העדים הרלבנטיים לאותו אירוע. לאחר מכן, ייקבעו הממצאים והמסקנות ביחס לאותו אירוע בהתייחס לשאלת האחריות של המשטרה ו/או איציק יהודה.

23. לאחר הדיון בארבעת האירועים, אתייחס גם לטענות כנגד הפרקליטות ולמסגרת הנורמטיבית הרלבנטית לתביעה כנגדה. כמו כן, אתייחס לטענות שהעלה התובע כנגד מח"ש. לבסוף אדון ואכריע בגובה הנזק.

24. אקדים מסקנה לדיון ואומר שמצאתי שדין התביעה להתקבל בחלקה, וזאת כנגד משטרת ישראל וכנגד איציק יהודה. דין התביעה כנגד הפרקליטות ומח"ש להידחות.

המסגרת הנורמטיבית למעצר בלתי חוקי

25. תפקידה של משטרת ישראל לעסוק "במניעת עבירות ובגילויין, בתפיסת עבריינים ובתביעתם לדיון, בשמירתם הבטוחה של אסירים, ובקיום הסדר הציבורי ובטחון הנפש והרכוש" (סעיף 3 לפקודת המשטרה [נוסח חדש], התשל"א-1971).

26. לצורך הפעלת סמכויות המשטרה, ניתנו למשטרה סמכויות רחבות מאד ובכלל זה סמכויות עיכוב ומעצר. סמכויות רחבות אלו אינן מאיינות את חובתה של המשטרה להקפיד על שמירת זכויות היסוד של הפרט ולהפעיל את סמכויות העיכוב או המעצר בזהירות הנדרשת.

27. הפסיקה הכירה בכך שהפעלה לא ראוייה של סמכות העיכוב או המעצר ללא עילה, עשויה לבסס אחריות בנזיקין באמצעות עוולת הרשלנות (ראו ע"א 6572/14 פלוני נ' משטרת ישראל, (נבו 14.1.2015) וכן ראו ע"א 3580/06 עיזבון המנוח חגי יוסף ז"ל נ' מדינת ישראל (נבו 21.3.2011) (להלן: "עניין עיזבון יוסף"): "בצד סמכויותיה וחובותיה הנרחבות, כפופה המשטרה גם לחובת זהירות בנזיקין...חלה עליה חובה מושגית וקונקרטיית לנקוט אמצעי זהירות סבירים בהפעלת סמכויותיה, כדי למנוע גרימת נזק לפרטים או לגופים העלולים להינזק מפעולותיה".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

28. יחד עם זאת, לא כל מעצר לא חוקי יוביל בהכרח לחיוב המדינה בנזיקין (ראו רע"א 2063/16 גליק נ' משטרת ישראל, (19.1.2017)) ואין במעצר שווא, כשלעצמו, כדי ללמד על הפרת חובת הזהירות על-ידי המשטרה באופן שמקים חבות בנזיקין ו"השאלה שאותה יש לבחון היא אם התנהלות המשטרה במקרה הנדון חרגה ממתחם הסבירות באופן שמצדיק להטיל עליה אחריות בנזיקין" (ת"א (שלום י-ם) 21434/08 בן גביר נ' מדינת ישראל משטרת ישראל (נבו) 10.2.2012) וכן ראו רע"א 2063/16 גליק נ' משטרת ישראל (נבו) 19.1.2017) "בתביעות נזיקין כנגד הרשות יש לבחון, האם פעלה זו כמצופה מרשות סבירה. ודוקו, בין מבחני הסבירות המיושמים על ידי בתי המשפט לצורך ביקורת מינהלית על פעולתה של הרשות ובין אלה המשמשים לבחינת מעשיה או מחדליה של הרשות בדיני הנזיקין לעניין עולת הרשלנות אין חפיפה מוחלטת".

"השאלה היא, תמיד, האם במסגרת חובת הזהירות המוטלת על איש המשטרה, חלה עליו חובה לצפות את הנזק שאירע בעקבות התנהגותו, והאם הוא נקט באמצעים סבירים למנוע אותו. שאלה זו אחוזה באופן הדוק בנסיבות הקונקרטיות של המקרה. עניינה במבחן האם איש משטרה סביר היה צופה את התרחשות התוצאה המזיקה בנסיבות המקרה, ונוקט אמצעים למניעתה...יש, אפוא, לבחון את שאלת קיום החובה במנותק מהנזק, ואף לברר את שאלת הקשר הסיבתי בין הנזק להפרת החובה, ככל שזו אירעה" (ראו עניין עזבון יוסף).

29. חשוב גם לזכור ולהדגיש שמלאכתם של השוטרים היא מלאכה קשה, שמלווה בסיכונים, והם ראויים לכל הערכה על כך (ע"פ 64/86 אשש נ' מדינת ישראל, (נבו) 31.12.1986). במקרים רבים שוטרים פועלים בתנאי לחץ וצריכים לקבל החלטות מהירות ולא פשוטות ובחינת סבירות פעולתם חייבת להתחשב בכך.

30. מכאן, לבחינת האירועים.

האירוע הראשון נשוא כתב התביעה (מיום 1.8.14 לפנות בוקר)

טענות התובע בתמצית (מתוך כתב התביעה)

31. ביום 1.8.14 בעת שהתובע היה בדרכו לבילוי במועדון לילה ברחוב קרליבך בתל אביב, הסב לפתע מכרו של התובע, איש אבטחה במועדון, את תשומת ליבו להתקהלות שהיתה בסמוך למועדון כשהוא אומר לתובע: "עורך דין בוא יש בעיות".

התובע הבחין במספר גברים שנחזו כבלשי משטרה המקיפים שני בחורים צעירים והבין שמדובר בבלשים שמבצעים עיכוב כלפי אותם חשודים שנראו מבוהלים. התובע שאל את

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

החשודים אם הם יודעים בגין מה הם מעוכבים, ואחד מהם השיב כי נאמר להם שמדובר בבדיקה שגרתית, אז אמר התובע לחשודים שעל הבלשים להודיע להם את סיבת העיכוב. משהבין התובע כי זכויותיהם של החשודים לא קויימו, פנה הוא לבלשים ושאל מדוע אינם אומרים לחשודים את סיבת העיכוב. הבלשים זלזלו בתובע, עד שאותם חשודים, שכלל לא הכירו את התובע, סברו שהניסיון לסייע להם עלול לסבכם ועל כן אחד מהם אמר לתובע, "עזוב, שיעזוב אותנו מהר". התובע החל לתעד עם מכשיר הטלפון הנייד שלו את ההתרחשות. לפתע עלה קצפו של מולא (הנתבע 6) שהסתער לכיוונו של התובע, לקח לו את הטלפון והעבירו לבלש אחר שמחק את תיעוד האירוע. התובע נעצר, שם הוטח בו שהוא חשוד בתקיפת שוטר ובהפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בכך שבניסיון להתקרב לחשודים, דחף בכוח את מולא. התובע היה עצור מספר שעות עד ששוחרר לביתו.

התובע טוען שאם מולא היה מתנהל באופן תקין, היה נמנע מעצרו ונמנעת הגשת כתב אישום כנגדו. מולא בדה אלימות לכאורה מצד התובע על מנת לשוות לאירוע נופך חמור יותר. עוד נטען שהתנהלות ישרה של גורמי הפרקליטות ובמיוחד עו"ד גלעם, היתה מובילה להימנעות מהגשת כתב אישום, הן לאור אופיה של התערבות התובע באירוע, בהיותו סגור פלילי, אך בעיקר לאור כך שגורמי התביעה ידעו כי המתואר בדו"ח הפעולה של מולא בדבר תקיפת מולא הוא בדיה מרושעת שאין בה כל ממש.

טענות הנתבעים בתמצית (מתוך כתב ההגנה)

32. עניינו של האישום הראשון באירוע במהלכו הגיעו 4 שוטרים ובהם מולא בשעה 50: 3 לפנות בוקר לרחוב קרליבך בתל אביב לפעילות מבצעית, בעקבות מידע מודיעיני על כך שבכניסה למועדון "החתול והכלב" מתבצע סחר בסמים מסוג קוקאין. השוטרים ביקשו לברר את זהותם של החשודים ולחפש על גופם ובכליהם.

לפי כתב האישום, התובע הגיע למקום והחל לתעד את האירוע וביקש לדעת את סיבת העיכוב. השוטרים הודיעו לתובע שהוא מפריע למלאכתם וביקשו ממנו להתרחק. למרות זאת, התובע המשיך לצעוק כלפי השוטרים והמעוכבים והודיע להם שאין להם סמכות לעיכוב ולחיפוש ואין להם יסוד סביר לחשד. כמו כן, קרא למעוכבים לא לשתף פעולה עם השוטרים. התובע המשיך במעשיו על אף שהשוטרים חזרו וביקשו ממנו להתרחק ולא להפריע. גם המעוכבים עצמם ביקשו מהתובע שיתרחק, אולם התובע המשיך להיצמד אליהם ולהפריע לשוטרים במלאכתם. מעדויות השוטרים ובהם מולא ואף עדות אחד המעוכבים, עולה כי התובע היה לאחר שתיית משקאות אלכוהוליים. לפי כתב האישום, מעשיו של התובע פגעו ביכולת השוטרים לשוחח עם המעוכבים ולבצע חיפוש על גופם בפרטיות תוך שמירה על זכויותיהם.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

מולא הודיע לתובע שהוא מעוכב וביקש ממנו להזדהות. התובע הזדהה ולאחר מכן המשיך להפריע לשוטרים ונצמד אליהם תוך שהוא דוחף את מולא ואת גינסבורג. לאור התנהלותו, נעצר התובע שהתנגד בכוח למעצרו ולתפיסת הטלפון הנייד שלו. לאחר המעצר, התובע הובא בפני שופט שהורה על שחרורו בתנאים. בחקירתו סרב התובע לענות על שאלות ולא מסר גרסה לאירוע.

ללא כל קשר לשאלה אם התובע אכן דחף את מולא, הרי שהאישום הראשון כלל אך ורק עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ולא עבירה של תקיפת שוטר והטענה כאילו מדובר בעובדת כזב שנוספה לכתב האישום על מנת להחמירו, היא טענת סרק. מולא הסביר בחקירתו הנגדית בהליך הפלילי שלא עצר את התובע בגין עבירת תקיפה מכיוון שלא חש שבתנועה יש משום תקיפת שוטר. יש בתשובה זו דווקא ללמד שמולא הפעיל שיקול דעת מידתי ולא ייחס לתובע בדו"ח המעצר עבירה חמורה של תקיפת שוטר. בהתאם לכך בכתב האישום, לא הואשם התובע בתקיפת שוטר אך עובדה זו צויינה כחלק מעובדות כתב האישום וזאת על יסוד דו"ח הפעולה של מולא.

הכרעה בהליך הפלילי

33. בית המשפט קבע בהכרעת הדין שהתערבות התובע באירוע, החלה דקות ארוכות לאחר ששלושת החשודים התבקשו להתלוות לשוטרים.

בית המשפט ציין בהכרעת הדין ששאל את הנאשם (התובע) מדוע התערב כשלא ידע דבר על מה שהיה קודם ומדוע לא הפסיק את התערבותו גם לאחר שהמעוכבים ביקשו ממנו להפסיק והנאשם השיב: "על סמך מה שעברתי באותן שנים אני חושב שאי אפשר לשפוט אותי. יתכן שבהמשך אהיה יותר זהיר" (ס' 71).

בית המשפט הוסיף וקבע: "הנאשם שהגיע למקום כ- 20 דק לאחר תחילת הארוע, החל לצעוק כי לשוטרים אין סמכות לערוך חיפוש, ביקש מהם לא לשתף פעולה והפנה אותם להלכת בן חיים" (ס' 78). "הנאשם התבקש להתרחק ולא להפריע לעבודת השוטרים, אך סירב לעשות כן" (ס' 79).

"במקרה זה הנאשם כלל לא ידע את נסיבות עיכובם או מעצרו של החשודים. לא היה לו כל יסוד עובדתי שאפשר לו לטעון כי החיפוש אינו חוקי. הנאשם התבקש מספר פעמים להתרחק כדי לאפשר לבצע חיפוש מבלי לפגוע בצנעת הפרט של החשודים" (ס' 83).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

"הנאשם הבין היטב כי מעשיו מקשים לבצע חיפוש בחשודים בתנאים נאותים והוא גם ביקש מהחשודים שלא לשתף פעולה עם השוטרים, למרות חוסר ידיעתו לעניין נסיבות המקרה" (ס' 85).

נקבע שהוכחו יסודות העבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו (ס' 87). עם זאת, נקבע שהתובע זכאי להגנת זוטי דברים. הנימוקים שניתנו לכך הם שמדובר באירוע מלפני יותר משש שנים, אחת הסיבות להגשת כתב האישום היתה הצטברות של אישומים נוספים שבינתיים הנאשם זוכה מהם, הנאשם סבל בעבר מטראומה קשה באירוע בו היה מעורב שוטר והדבר גרם לו לרגישות יתר במפגשיו עם שוטרים, האירוע לא לווה באלימות כלפי השוטרים והנאשם נעצר בעקבות האירוע והדבר גרם לו לסבל. כמו כן, ציין בית המשפט שהובע בפסיקה ספק אם צעקות בלבד יולידו עבירה של הפרעה לשוטר וכן צויין כי המקרים בהם מוגש כתב אישום על עבירה זו, מבלי שמתלוות לה עבירות נוספות, הם נדירים.

העדים הרלבנטיים שנכחו באירוע הראשון

התובע, מולא, גינסבורג, גמליאל ומורדוך.

דיון והכרעה באירוע הראשון

34. התובע טוען הן למעצר בלתי חוקי והן לכך שלא היה בסיס להגיש כתב אישום כנגדו על בסיס אירועי האירוע הראשון. לאחר שבחנתי את כלל הראיות, העדויות וטענות הצדדים, הגעתי למסקנה שהתובע לא הוכיח את טענותיו ביחס לאירוע הראשון ועל כן יש לדחותן.

35. התובע נעצר בגין הפרעה לשוטר במילוי תפקידו וסירוב לעיכוב (דו"ח המעצר צורף כנספח ב' לכתב ההגנה). התובע התערב באירוע לא לו והפריע לעבודת השוטרים. התובע יצא ממועדון "החתול והכלב" ברחוב קרליבך לפנות בוקר, לאחר שהמאבטח במקום אמר לו "עורך דין בוא יש בעיות". מהעדויות עולה שהתובע הדיף ריח חזק של אלכוהול (עדות מולא וראו גם למעלה מן הצורך הודעתו של אחד החשודים: "אני חושב שזה היה מסטלה, הוא היה שיכור"..."אני ישר מרגיש שהוא שתוי, רואים שהוא מסטול" – נספח 8 לתצהירו של עו"ד גלעם וראו גם נספח 9 הודעת חשוד נוסף ונספח 10 מזכר של שוטר מתחנת המשטרה).

36. תחילתו של האירוע בכך שהשוטרים קיבלו ידיעה מודיעינית על שלושה חשודים עם קטנוע שנמצאים מחוץ למועדון "החתול והכלב" ועל פי החשד מחזיקים ברשותם סמים מסוכנים. השוטרים הגיעו למקום. לאחר שבוצע חיפוש בקטנוע ולא נמצא דבר, ביקשו השוטרים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

להוביל את החשודים למקום מוצנע על מנת לבצע חיפוש על גופם. בשלב זה, שבו מובילים השוטרים את שלושת החשודים, התובע הגיע והתערב באירוע הגם שלא הכיר את החשודים, הם אינם לקוחותיו ואף אחד מהם לא ביקש את התערבותו והתובע כלל אינו יודע את העובדות שקדמו להגעתו. כמו כן, תוך כדי האירוע, החשודים עצמם מבקשים מהתובע להפסיק להתערב ולהניח להם. למרות זאת, התובע המשיך להתערב ולהפריע.

37. מולא תאר את הדברים כך בדו"ח הפעולה שלו (נספח ד' לתצהיר התובע): "החשודים התלוו אלי ביחד עם הצוות ותוך כדי הליכה נגש לעברנו בחור שתיאורו גובה 175 ס"מ לערך מבנה גוף מלא לבש חולצה חומה ומכנס גינס מדיף ריח אלכוהול חזק מפיו ונראה הולך ומתנדנד ונראה לי כי הינו שיכור...הבחור נצמד אלנו ולחשודים בצורה שהפריעה לנו. נגשתי לבחור הנ"ל והזדהתי בפניו כשוטר...וביקשתי ממנו שישמור מרחק ע"מ לא להפריע לנו במילוי תפקידנו. הבחור לא נענה והמשיך לעקוב אחרינו תוך שהוא צועק לעברנו ולעבר החשודים שאסור לנו לעכב את החשודים. נגשו לבחור מס' פעמים הצוות וביקשו ממנו לא להפריע במילוי תפקידנו וזה לא נענה".

מולא ממשיך לתאר בדו"ח את ההפרעות מצידו של התובע ואף מציין שהחשודים עצמם צעקו לתובע שיעזוב את המקום: "משלא ניתן היה לבצע את החיפוש מכיוון שהבחור נצמד אלינו תוך כדי שהוא צועק ומהצעקות של הבחור לא ניתן לדבר עם החשודים ולהמשיך את הבדיקה ואת החיפוש. נגשתי אל בחור והודעתי לו שהוא מעוכב בגין הפרעה לשוטר. וביקשתי שיזדהה מולי וזה הזדהה בתעודת עורך דין... בסיום הזיהוי נגשתי לחשודים ע"מ להמשיך את הבדיקה והחיפוש והחשוד החל לנוע לכיווני לעבר החשודים ודחף אותי בגופו והחל להשתולל, הודעתי לו שהוא עצור בגין סירוב לעיכוב והפרעה לשוטר...החשוד החל לאיים עלינו שהוא יתבע אותנו...".

בהמשך מתאר מולא שגם במהלך הנסיעה בניידת המשיך התובע להשתולל ולאיים.

גם בעדותו של מולא בבית המשפט, תאר מולא כיצד בשלב שבו ביקש להוביל את החשודים למקום מוצנע לצורך ביצוע חיפוש "הגיע בן-אדם, צעקות מההתחלה, הגיע, התחיל לצלם, התקרב אלינו, מי אתה, אומר לי 'אני עו"ד [פלוני], אמרתי בסדר, תתרחק. לא מפריע לי הצילום, כן? בשלב הזה, ואז מתחילים צעקות. צעקות, 'אתה יודע שצריך יס"ל, אתה יודע מה זה יס"ל, יש לך יס"ל בכלל?' על סמך מה קבע שאני לא יודע מה זה יס"ל, הרגע הגעת, על סמך מה קבע שאני לא, אין לי יס"ל" (עמ' 106 ש' 26-31).

מולא גם תיאר כיצד החשודים, דיברו ביניהם ואמרו על התובע: "מאיפה זה בא לנו, מאיפה נפל עלינו? שיעזוב אותנו בשקט" (עמ' 108 ש' 22-23). התובע עצמו מאשר בכתב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

התביעה שהחשודים ביקשו ממנו לא להתערב (וראו גם ס' 7 לתצהירו). מולא מסביר כי חיפוש לא אמור לקחת חצי שעה אלא 5 דקות וכי בגלל הפרעות התובע משך האירוע התארך (עמ' 109 ש' 17-14) וכי התובע נדבק לשוטרים, לא נתן להם לבצע את החיפוש ועד לשלב העיכוב היה חופשי ללכת (עמ' 110 ש' 24 וש' 17).

מולא מסביר שגם כאשר נאמר לתובע שהוא מעוכב, עדיין רצה התובע לעבור את השוטרים ולהמשיך לצלם, תוך שמולא מסביר: **"איך אני אעשה חיפוש, אני לא אתן לבן אדם לצלם, הרי מה כל הרעיון של לקחת אנשים למקום מוצנע? בשטח הציבורי שצלם אין בעיה שאני מחפש על הקטנוע, תשאל אותם אם הכל בסדר, אבל בזמן חיפוש מה לקחת אנשים למקום מוצנע, עדיין, זה שלב, כבר לא, הודעתי לו שהוא עצור,"** (עמ' 114 ש' 30-23).

38. דו"ח הפעולה של גינסבורג (נספח 1 לתצהיר גינסבורג) תומך אף הוא בכך שהתובע סרב להישמע להוראות השוטרים וסרב להתרחק מהמקום וראו גם חקירתו הנגדית של גינסבורג בהליך הפלילי שהסביר מדוע התובע נעצר: **"אתה נעצרת אחרי הרבה פניות אליך, כשאנחנו מנסים לבצע תשאול של חשודים, ואחרי הרבה פעמים שהערנו לך על זה והפרעת לנו הפצרנו לך וביקשנו ואפילו החשודים ביקשו שתעזוב אותם במנוחה. ואחרי זה הזהרנו אותך שאם לא תעוכב ואם תמשיך תעצר"** (נספח ב' לתצהיר גינסבורג בעמ' 443 לכרך הנספחים). גם דו"חות הפעולה של גמליאל ומורדוך (נספח 1 לתצהיר כל אחד מהם) תומכים בכך שהתובע הפריע לעבודת השוטרים ולא נשמע להוראותיהם.

39. יצויין כי בחקירתו במשטרה סירב התובע להשיב לשאלות ולא מסר גרסה לאירוע מלבד הכחשה כללית **"לא היה ולא נברא"** (נספח 12 לתצהיר עו"ד גלעם – עמ' 127-128 לכרך הנספחים).

40. התובע טען שצילם את האירוע באמצעות הטלפון הסלולרי שלו וכי השוטרים מחקו את הסרטון. מולא מכחיש זאת. בחקירה הנגדית התובע היה זהיר יותר ואמר **"לקחו לי את הטלפון וכנראה מחקו את הסרט"** (עמ' 65 ש' 1) – כלומר גם התובע לא משוכנע שאכן היה סרט שנמחק. בסיכומיו, התובע לא חזר על הטענה לפיה השוטרים מחקו את הסרטון וממילא זנח טענה זו.

41. התובע משליך את עיקר יהבו על סרטון מצלמת אבטחה (נספח ג' לתצהירו) שלטענתו מתעד את המעצר וממנו עולה כי התובע לא הפעיל כל אלימות כנגד השוטרים (ולא דחף את מולא כפי שמולא טען בדו"ח הפעולה ולא נצמד אל השוטרים). לכן, לשיטתו, לא היה בסיס למעצר או לטענה שהתובע הפריע לשוטרים במילוי תפקידם. לעניין זה אציין מספר דברים:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

42. ראשית, קשה עד בלתי אפשרי לזהות בסרטון את ההתרחשות לה טוען התובע (גם מולא לא הצליח לזהות וגם אני הערתי במהלך הדיון שקשה לראות והתובע השיב "אולי זה רחוק, כן אנחנו נמצא פתרון, נמצא פתרון טכנולוגי, אדוני, אני מבקש זמן לעניין הזה" (עמ' 113 ש' 34-35)). לא הוצג כל פתרון כזה.

43. שנית, התובע טען שבהליך הפלילי השוטרים אישרו שהם ראו עצמם בסרטון. טענה זו אינה יכולה לסייע לתובע שכן הסתבר שבהליך הפלילי הוצג יותר מסרטון אחד ולא הוכח ברמת ההסתברות הנדרשת שמדובר באותו סרטון (ראו דברי התובע בעמ' 122 שם הוא מאשר שבהליך הפלילי היו עוד סרטונים וראו גם בעמ' 124 שם מסביר מולא שמדובר בסרטון אחר).

44. שלישית, לצורך הדיון אני מוכן להניח שטענתו של התובע ביחס למה שנראה בסרטון נכונה – כלומר שברגע המעצר מולא ניגש אליו ועוצר אותו ולא היתה דחיפה מצידו. אלא שבכך אין כדי לסייע לתובע. התובע לא נעצר בגין תקיפת שוטר (ואף לא הוגש נגדו כתב אישום בגין תקיפת שוטר). כפי שעולה מהראיות, המעצר לא בוצע רק בגלל הדחיפה הנטענת אלא בשל הפרעה הנמשכת לשוטרים לבצע את החיפוש על גופם של החשודים.

45. רביעית, למעלה מן הצורך, גם בית המשפט בהליך הפלילי מצא שהתקיימו יסודות העבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, ללא אלימות מצידו של התובע.

46. התובע מנסה להיבנות בסיכומיו מסתירות נטענות כאלה או אחרות בין העדויות של השוטרים המעורבים. גם אם קיימות סתירות מדובר בסתירות מינוריות שאינן מבססות את עילת התביעה של התובע.

47. התובע טוען כי בעת המעצר עמד לצידו המאבטח בשם קוסטה (אותו מאבטח ממועדון "החתול והכלב" שקרא לתובע בתחילת האירוע) וכי העובדה שרק התובע נעצר (ולא קוסטה) מלמדת כי התובע לא נעצר בגלל מקום עמידתו אלא בגלל אמירותיו בלבד, באופן שסותר את הדיון. התובע תאר בכתב התביעה את קוסטה כ"מכרו" (ס' 22). התובע לא הזמין את קוסטה להעיד – לא בהליך הפלילי ולא בהליך זה. התובע טוען בסיכומיו שאינו מכיר אישית את קוסטה ואת שם משפחתו והכירו, ככל מבקר אחר במועדון, כאשר כתב האישום הוגש בשנת 2018, לאחר למעלה משלוש שנים ולאחר שהמועדון נסגר. עוד טוען התובע כי ככל שהיה באפשרות קוסטה לסייע במחלוקת העובדתית (ואין הדבר כך

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

לשיטתו), יש לזקוף את אי זימונו לחובת הנתבעים שהיה בידם לדרוש ולתעד את פרטי העד.

איני מקבל את טענת התובע. קוסטה היה, לשיטתו, עד ראיה לאירוע העיכוב והמעצר. התובע כלל לא הזכיר אותו בחקירתו במשטרה. בנוסף, ענייננו בהליך אזרחי. התובע לא ניסה (וגם לא טען שניסה) לאתר את קוסטה או לברר את זהותו. לכן, בהינתן שלשיטת התובע היה במקום עד ראיה שהתובע הגדיר כמכר שלו, שיכול היה לסתור את טענות השוטרים והתובע אף לא ניסה לברר את זהותו ולזמנו להליך, נזקף הדבר לחובת התובע.

48. אף אם הייתי סבור שנפל פגם במעצר (וכאמור, אינני סבור כך), הרי שלא כל מעצר שווא מלמד על הפרה של חובת הזהירות והשאלה שיש לבחון היא האם המשטרה חרגה ממתחם הסבירות באופן שמצדיק להטיל עליה אחריות בנזיקין. בענייננו, לאור ההפרעה החוזרת ונשנית מצד התובע, כמפורט בהרחבה לעיל, אני סבור שגם אם נפל פגם (והדבר לא הוכח), החלטת המשטרה לעצור את התובע אינה חורגת ממתחם הסבירות באופן שניתן להטיל על המשטרה אחריות בנזיקין.

49. לסיכום, לא נמצא שיש בסיס לטענות התובע בדבר מעצר בלתי חוקי. התובע הפריע לעבודת השוטרים. התובע עוכב תחילה ולאחר שהדבר לא עזר והתובע המשיך להפריע לעבודת השוטרים, נעצר התובע. גם אם ניתן היה להתנהל אחרת, אין בהתנהלות השוטרים, שפעלו בנסיבות העניין באופן סביר, כדי לבסס עילת תביעה בנזיקין כנגד המשטרה.

50. אשר להחלטה להגיש כתב אישום בגין הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, אקדים ואומר שלא מצאתי בכך פגם שמבסס עילת תביעה בנזיקין ואתיחס לכך בפרק הדין בטענות כנגד הפרקליטות.

51. התוצאה היא שהתביעה בגין האירוע הראשון נדחית.

האירוע השני נשוא כתב התביעה (מיום 22.2.15)

טענות התובע בתמצית (מתוך כתב התביעה)

52. במהלך שהיית התובע בלשכת עורכי הדין בתל אביב, התקשר אליו חברו, עו"ד עמית עידו (להלן: "עידו"), כשהוא נסער מאד וסיפר לו שבמהלך נסיעתו הוא נעצר בטענה שלא עזר בתמרור עצור. ניסיונותיו של עידו להסביר כי "עצר גם עזר" נתקלו בהתנהגות ברברית, אלימה וגסה מצד השוטרת. התובע שהיה בסמוך למקום, הגיע אליו עם רכבו "על מנת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

לבחון את אכיפת השוטרים, לרבות קשר עין עם קו העצירה במקום...", שאז נדהם לראות את שירה ברייב כשהיא יושבת במושב הנהג וכותבת דו"ח פעולה שמוכתב לה על ידי שוטרת אחרת שיושבת לידה (זיידמן).

התובע שנדהם מהאמור, החל לתעד את ההתרחשות, כשהוא פונה אל השוטרות ואומר להן שהן מבצעות עבירה פלילית בדרגת פשע של בידוי ראיות. בשלב זה, שירה ברייב סגרה בהתרסה את חלון הרכב. התובע דפק שוב על חלון הרכב, הציג תעודת עו"ד וביקש את פרטיה של שירה ברייב. השוטרות התעלמו ממנו על אף שציין שהוא עו"ד של עידו. שירה ברייב טענה שהיא אינה חייבת להזדהות. בין התובע לבין שירה ברייב התפתח ויכוח והתובע סרב לעזוב את המקום עד ששירה ברייב תמסור לו את פרטיה. שירה ברייב הזעיקה סיוע וצוות בלשים שהגיע למקום הסביר לה שהיא חייבת להזדהות.

הגם שזה אמור היה להיות סוף האירוע, חלה תפנית בעלילה עת הגיע למקום ראובן ברייב – אביה של שירה ברייב שלקח פיקוד על האירוע והביא להסלמתו תוך שהוא מפגין דאגה אבהית לשירה ברייב ואף אומר לתובע: "אתה חכמולוג על הילדות?". אותו שוטר לא גילה שהוא אביה של שירה ברייב. ראובן ברייב החל להקניט את התובע ולהתעמר בו תוך שהוא דורש באופן מאיים את תעודת הזהות שלו, בניגוד לדין. התובע ביקש להבין מדוע הוא נדרש למסור תעודת זהות וכיצד הפך מאזרח ועו"ד שמבקש לממש את זכותו לדעת את זהות השוטרת, לחשוד הנדרש להזדהות בפני שוטר. ראובן ברייב שאל את התובע אם הוא מתכוון להזדהות מבלי לאפשר לתובע להשיב. בסופו של דבר התובע הציג לראובן ברייב תעודה מזהה שהוא כלל לא התעניין בה אלא במעצרו של התובע ואף איים על התובע: "אני אשבור לך את התעודה הזאת היום".

התובע הותקף והוכנס לניידת והודע לו שהוא מעוכב. כשהעיר התובע לכלאי בתחנת המשטרה כי בחלוף שלוש שעות יש לשחררו, הגיע ראובן ברייב, חמש דקות לפני חלוף השלוש שעות, והודיע לתובע שהוא עצור, הכל באופן מלאכותי על מנת שלא לחרוג מזמני העיכוב הקבועים בחוק. לאחר כשש שעות של המתנה, התובע הובל לחדר חקירות.

בית המשפט זיכה את התובע משלא הוכחה אשמתו אף לא לכאורה. שירה ברייב הפרה את חובת ההזדהות וראובן ברייב פעל בניגוד עניינים שכן אסור היה לו להתערב באירוע שבו מעורבת ביתו.

טענות הנתבעים בתמצית (מתוך כתב ההגנה)

53. מתיעוד האירוע עולה כי שירה ברייב נימקה את אי הזדהותה בכך שאין לה חובה להזדהות בפני התובע אלא אם הוא מעוכב או עצור. מצפייה בסרטון המתעד את האירוע נראה כי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

התובע דיבר בצורה תקיפה ואדוניתית כלפי השוטרות, והפריע להן במילוי תפקידן, פשוטו כמשמעו. כמו כן, התובע חסם בגופו את דלת הניידת. מכל מקום, אי ההזדהות של שירה ברייב, אינה מצדיקה את ההתנהגות התוקפנית מצד התובע. כאמור גם בהכרעת הדין, לתובע לא היה קושי להשיג את פרטיה של שירה ברייב מדו"ח התנועה שנתנה לעידו.

ראובן ברייב שב ודרש מהתובע להזדהות בפניו ומשלא הזדהה התובע באמצעות תעודה, הודיע ראובן ברייב לתובע כי הוא מעוכב עקב סירובו להזדהות, ואז הוכנס התובע לניידת המשטרה. ראובן ברייב הסביר שלא ידע שבתו נמצאת באירוע כשקיבל את הקריאה. מצפיה בסרטון עולה כי ראובן ברייב לא אמר לתובע אני אשבור לך התעודה אלא "אני אשלול לך את הרישיון הזה היום".

קביעות בית המשפט בהליך הפלילי אינן מהוות ראייה לענייננו. לפיכך, גם אם נקבע שאין להשיב לאשמה, הרי שקביעה זו לא נסמכה על כך שעובדות האירוע נסתרו, שכן האירוע כולו צולם ותועד, והתובע נראה בו כשהוא מפריע לשוטרות ובכלל זה מונע בגופו את סגירת דלת הניידת. גם אם סבר התובע שהשוטרות פועלות בניגוד לדין, אין לו סמכות או היתר להפריע להן והוא יכול היה להסתפק בתיעוד האירוע ובהגשת תלונה (את פרטי השוטרת שירה ברייב היה לו בדו"ח התנועה).

החלטת בית המשפט שלא לחייב את התובע להשיב לאשמה נסמכה על נימוקים פריפריאליים לאירוע עצמו קרי – אי הזדהות שירה ברייב וניגוד העניינים כביכול של ראובן ברייב. זיכויו של התובע מאישום זה בנימוק של אין להשיב לאשמה, אינו מפחית מחומרת מעשיו של התובע כפי שהיא משתקפת מתיעוד האירוע על ידי אחת השוטרות באירוע ועל ידי התובע עצמו. לא ניתן לקבל סיטואציה בה עומד עורך דין ומתבטא באופן אגרסיבי ואדנותי כלפי שוטרת, חוסם בגופו את דלת הניידת ומונע מהשוטרת את סגירת הדלת. אין זה ראוי שבית משפט יפסוק פיצויים לתובע בשל כך שזוכה מאירוע כזה, שאין מחלוקת לגבי אופן התרחשותו, רק בגין עובדות שוליות לאירוע המרכזי.

ההכרעה בהליך הפלילי

54. ביום 11.11.19 קבע בית המשפט שאין לחייב את התובע להשיב לאישום השני. הנימוקים להחלטה ניתנו במסגרת הכרעת הדין מיום 11.11.20.

נקבע כי הנאשם (התובע) הציג עצמו כבא כוחו של האדם שכנגדו הוגש דו"ח תנועה (ס' 12). הנאשם גם הציג בפני השוטרות תעודת עו"ד (ס' 12). שירה ברייב סירבה להזדהות "למרות החובה המוטלת עליה למסור פרטים וללכת עם תג זיהוי על מדיה" (ס' 14). למרות שהגיעו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

למקום שוטרים שאמרו לה שהיא צריכה להזדהות היא לא עשתה כן (ס' 15). אביה של ברייב לא הזכיר בדו"ח שלו את נוכחות השוטרים האחרים ואת הקרבה המשפחתית לבתו. "האב פעל בניגוד עניינים, תוך הסתרת נוכחות שוטרים אחרים בזירה" (ס' 16). "דרישתו של הנאשם לקבל פרטים מהשוטרת הייתה דרישה לגיטימית. הסירוב מצד השוטרת היווה עבירת משמעת" (ס' 17). "מעורבות האב בתקרית היתה מיותרת ולא תקינה. יודגש כי השוטר ראובן ברייב עשה עלי רושם שלילי והמשיך להסתיר פרטים גם במהלך עדותו בפניי" (ס' 18). לנאשם לא היתה בעיה להגיע לפרטי השוטרת גם בלא השמעת דרישות רבות וממושכות שכן הוא יכול היה לעיין בדו"ח התנועה (ס' 19). לאור ההתנהלות הפסולה של שירה וראובן ברייב, בית המשפט הגיע למסקנה שאין לחייב את הנאשם להשיב לאישום.

העדים הרלבנטיים שנכחו באירוע השני

התובע, שירה ברייב, ראובן ברייב וזיידמן.

דיון והכרעה באירוע השני

55. האירוע השני תועד הן במצלמת הטלפון הנייד של התובע והן במצלמה מהטלפון הנייד של זיידמן. ניתן לחלק את האירוע השני לשניים: החלק הראשון, לגביו נטען בכתב האישום שהתובע הפריע לשוטר במילוי תפקידו; החלק השני, בו נעצר התובע. מצפייה בשני סרטונים ומיתר הראיות עולה כי:

- שירה ברייב וזיידמן ביצעו פעולות אכיפת תנועה ברחוב אבן גבירול בתל אביב.
- עידו, חברו של התובע שקיבל מהן דו"ח תנועה (לטענת עידו ללא הצדקה), עדכן את התובע שהגיע למקום.
- התובע הקיש על דלת הניידת בה ישבו שירה ברייב וזיידמן. החלון נפתח והתובע אמר שיש במעשיהן משום שיבוש הליכי משפט (בטענה שהן מתאמות דו"ח פעולה בעניינו של עידו) וכי הוא מציע להן לגנוז את התיק. אציין שלא ברור על סמך מה החליט התובע שמדובר בתיאום דו"ח פעולה.
- חלון הניידת נסגר. התובע נקש על החלון מספר פעמים ובשלב זה החלה זיידמן לתעד את התובע עם הטלפון שלה. התובע הציג דרך החלון תעודת עו"ד וביקש את פרטיהן של השוטרות.
- שירה ברייב יצאה מהניידת וביקשה מהתובע לחדול וטענה כי אינה חייבת למסור לו את פרטיה וביקשה ממנו להתרחק. התובע ביקש שוב את פרטיה, אמר שהוא העו"ד של הבחור (עידו) ואף הציג תעודה (ממנה התעלמה שירה ברייב). שירה ברייב ביקשה לסגור את דלת הניידת והתובע עם ידו ולאחר מכן עם גופו לא אפשר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

- זאת למרות ששירה ברייב אמרה לו מספר פעמים "עזוב את הדלת" והתובע שב ודרש משירה ברייב להזדהות (תוך שהיא מתעלמת מדרישתו).
- שירה ברייב קוראת בקשר "לשלומי" (מפקדה) ואומרת לו שיש פה בחור שהוא "העו"ד של הבחור הקודם" והוא פשוט תופס את הדלת ולא נותן לה לסגור אותה. שירה ברייב מבקשת משלומי לבוא ואומרת "אני לא יודעת מה קורה פה היום".
 - מספר אזרחים מגיעים ומנסים לסייע.
 - שוב שירה ברייב מנסה לסגור את הדלת והתובע לא מאפשר זאת ואומר לה: "מה את מנסה לברוח בלי להביא לי פרטים?"
 - התובע אומר: "מה אני ביקשתי? פרטים".
 - שוב שירה ברייב מנסה לסגור את הדלת וצועקת על התובע שיזוז מהניידת והוא שואל אם היא מנסה לברוח.
 - מגיע בלש משטרה, התובע אומר לו שביקש את הפרטים של השוטרת, שתיתן את הפרטים ו"אני הולך והכל טוב ויפה". הבלש לוקח את שירה ברייב הצידה ואומר לה "את חייבת לתת לו פרטים לא משנה מה". למרות זאת, שירה ברייב לא נותנת את פרטיה.
 - מגיע ראובן ברייב על אופנוע. התובע מבקש שוב פרטים ושירה ברייב אומרת לתובע, בנוכחות ראובן ברייב, "אדוני אתה לא מעוכב אני לא חייבת לך שום דבר".
 - ראובן ברייב שואל את שירה אם יש לה את הפרטים של התובע. ודורש מהתובע פרטים. התובע עונה שהוא לא חייב להזדהות בלי יס"ל (יסוד סביר לחשד) ואז נאמר ברקע "אי ציות לשוטר במדים". ראובן ברייב אומר לתובע, כשוטר מבקש ממך להזדהות אתה חייב להזדהות ושאלם לא יזדהה הוא "יקפל" אותו לניידת. ראובן אומר לשירה ברייב לתת את הפרטים שלה לתובע. למרות זאת, שירה ברייב לא מזדהה.
 - ראובן ברייב אומר לתובע שהוא מעוכב בשל סירוב להזדהות. התובע אומר לראובן ברייב "תדבר עם שלומי דמרי, תגיד לו שפלוני/פה" וכן אומר "הנה אמרתי את השם שלי". ראובן ברייב לא מנסה להקשיב לו ואומר לתובע "אתה מסרב להזדהות אתה מעוכב כרגע". ראובן ברייב אומר לשוטר אחר, בוא תעלה אותו לניידת. התובע אומר שאסור לעכבו ומנסה להבין מה קורה. ראובן ברייב אומר לתובע להכניס את הטלפון (באמצעותו מצלם התובע) לכיס והתובע אומר שגם למעוכב מותר להחזיק טלפון. ראובן ברייב חוטף בכוח את הטלפון מהתובע והתובע מוכנס בכוח לניידת.
 - בשלב זה, לא רואים את המשך הצילום, אך שומעים ברקע את ראובן ברייב אומר: "אני אשבור לך את הרישיון הזה היום".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

56. כפי הנראה, האירוע השני יכול היה להסתיים ללא כל "תקרית", אילו שירה ברייב היתה מקיימת את חובתה הבסיסית כשוטרת להזדהות. הנתבעים אינם חולקים על כך ששירה ברייב היתה חייבת להזדהות. גם שירה ברייב מבינה זאת (עמ' 15 ש' 33-36):

**"כב' הש' מינא: בדיעבד את חושבת שטעית?
גב' ברייב: בדיעבד, אני הבנתי שהייתי צריכה להזדהות, וכן, הייתי צריכה להזדהות וזה משהו שלא ידעתי אותו. אני רוצה רק לציין שאני הייתי שוטרת די צעירה באותה תקופה,"**

לאורך האירוע, הן הבלש והן ראובן ברייב אומרים לשירה ברייב להזדהות, אך היא לא עושה כן. אציין כי שירה ברייב גם לא ענדה על מדיה תג זיהוי וזאת בניגוד לסעיף 5א לפקודת המשטרה [נוסח חדש], התשל"א-1971 שקובע כי: **"שוטר שהוא לבוש מדים יענוד תג זיהוי גלוי לעין הנושא את שמו ושם משפחתו"**. על חשיבותה של חובת ההזדהות של שוטר והרציונאליים העומדים בבסיסה ראו למשל ת"א (שלום ירושלים) 9653/06 דורון נ' גז (נבו 7.2.2008).

57. לאחר שבחנתי את כלל הראיות ושקלתי את טענות הצדדים, אני סבור שהמעצר של התובע היה בלתי חוקי. התנהלותו של ראובן ברייב היתה בלתי סבירה באופן קיצוני ויש להטיל על המשטרה אחריות בנזיקין בגין מעצר זה.

58. ראובן ברייב (אביה של שירה ברייב) מגיע לאירוע מבלי להבין את תמונת המצב המלאה ומיד מתערב. אני מוכן להניח שדרישתו מהתובע להזדהות היתה מוצדקת לחלוטין. התובע הזדהה ואמר באופן מפורש את שמו ואף הציע לראובן ברייב לדבר עם "שלומי דמרי" (כנראה קצין בתחנה). בשום שלב, התובע לא ניסה להסתיר את זהותו. בתחילת האירוע הראה התובע (פעמיים) לשירה ברייב את תעודת עורך הדין שלו. כל המעורבים ידעו שהתובע הוא עו"ד ופועל ככזה. כך הוא הציג את עצמו בפני שירה ברייב וזיידמן וכאשר שירה הזעיקה עזרה בקשר היא אומרת **"העו"ד של הבחור הקודם"**.

59. שירה וראובן ברייב ניסו להסתיר שלמעשה ראובן ברייב ידע מראש שהוא מגיע לטפל בקריאה של בתו. נטען ששירה ברייב היתה בקשר על גל התנועה (ואילו ראובן ברייב היה על גל הסיור) ולכן ראובן ברייב לא ידע שזו ביתו כששמע על אירוע בקשר. אלא שמעבר לזה שרואים בסרטון ששירה ברייב שולפת את מכשיר הקשר ושומעים החלפת תדר, הרי ששותפתה זיידמן אישרה בעדותה בהליך הפלילי, במסגרת החקירה הראשית ומיוזמתה, ששירה ברייב **"עברה לגל יותר רחב שיותר שוטרים יכולים לשמוע. לא קראנו לשוטר ספציפי. הדבר היחידי זה דיווחנו לקצין היחידה בגל של התנועה ואז הרחבנו את זה לגל הרחב של התנועה, הכללי"** (נספח מא לתצהיר התובע בעמ' 195 ש' 14-16). ראובן ברייב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

הגיע מראש לסייע לביתו למרות שהיו במקום שוטרים נוספים וגרם להסלמה של האירוע ולמעצרו האלים של התובע, ללא הצדקה.

60. בשלב העיכוב (למרות שהתובע אמר את שמו) ראובן ברייב לא היה רשאי לחטוף בכוח את הטלפון של התובע. אף אם אניח שראובן ברייב לא שמע את שמו של התובע ופעל בתום לב, הרי שבמהלך הכנסת התובע לניידת, עולה מהראיות שהתובע הוציא תעודה מזהה והראה אותה לראובן ברייב וזה אמר בתגובה לתובע "אני אשבור לך את הרישיון הזה היום" (לגרסת ברייב הוא אמר "אני אשלול את הרישיון הזה"). בין כך ובין כך, ברור לחלוטין, שבאותו רגע בוודאי שהתובע הזדהה עם תעודה והסיבה לעיכוב שהפך למעצר אלים, אף מבלי שנאמר לתובע שהוא עצור, כבר לא היתה קיימת. את ראובן ברייב לא באמת עניינה זהותו של התובע והוא "קיפל" אותו לניידת, כפי שאמר מראש שיעשה.

61. אציין שראובן ברייב הכחיש בעדותו שהתובע הראה לו תעודה מזהה (עמ' 38 ש' 20-33):

"מר ברייב:	אני לא אשבור, אלא אני אשלול לך, תקשיב טוב, אני עם האוזניים הסתומות שלי שומע את זה.
עו"ד פלוני:	זאת אומרת, אז אתה בעצם רואה, אני מציג לך פה רישיון עו"ד נכון?
מר ברייב:	אתה לא הצגת שום דבר, אתה צעקת שאתה עו"ד.
עו"ד פלוני:	הבנתי, אבל אבל לאיזה רישיון הזה, אתה עכשיו מתייחס?
מר ברייב:	סליחה?
עו"ד פלוני:	שאתה מתייחס לרישיון הזה, אתה מתייחס לרישיון,
מר ברייב:	איזה רישיון?
עו"ד פלוני:	אתה עכשיו אמרת הרישיון, אני אשלול לך את הרישיון, לא?
מר ברייב:	לא אתה אומר אני עו"ד, יש לי תעודה, רישיון הזה, או מה שאיך שקראת לי, אמרתי לך אני אשלול לך הרישיון הזה,"

62. בין אם ראובן ברייב אמר אני "אשבור" את התעודה ובין אם אמר "אשלול" את הרישיון (ולמיטב שמיעתי הוא אמר "אשבור"), ברור שהוא התייחס לתעודה שהתובע הציג בפניו, שאחרת מדוע שיגייד שישבור או ישלול את הרישיון. מעבר לעדותו של התובע בעניין ולהגיגונם של דברים לאור האמירה של ראובן ברייב, חיזוק משמעותי לכך נמצא בעדותו של ראובן ברייב בבית המשפט שבמהלכה ראובן ברייב הרים את ידו, ככל הנראה מבלי משים, והדגים שהתובע החזיק משהו בידיו במהלך אותם חילופי דברים שבהם הודה שאמר לתובע שישלול לו את הרישיון. התובע ציין זאת בפרוטוקול "אדוני ראה שהוא הציג את, עשה עם היד החזקה של תעודה?" ואכן אישרתי במעמד הדיון שכך היה (עמ' 38 ש' 31-38).

63. מתיעוד האירוע ברור שהתובע לא נעצר בשל הפרעה לשוטר במילוי תפקידו אלא אך ורק בשל סירובו הנטען להזדהות. מעמידה על דרישתו הלגיטימית של התובע משירה ברייב להזדהות, הפך התובע לעצור, במעצר אלים, בשל סירובו הנטען להזדהות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

64. ממזכר שנערך על ידי השוטר רפאל אלמליח עולה כי היתה חבלה בידו של התובע (נספח יא לתצהיר התובע) – מזכר זה תומך בטענת התובע בדבר מעצר אליס שהחל בהכנסתו בכוח לניידת. גם מחקירת התובע עולה כי הוא אכן נפצע בידו שכן החוקר מעיר: **"מציג לי חתך בכף יד אני לא רואה דימום, קצין אבי פדר מגיש לחשוד פד גזה אני מפסיק את החקירה לצורך שטיפת ידיים וטיפול בפד גזה"** – נספח טו לתצהיר התובע בעמ' 51.

65. ממזכר נוסף של אלמליח עולה כי בתיק היה רק דו"ח עיכוב (ולא דו"ח מעצר) וכי הוא התקשר לראובן ברייב ושאל אותו אם התובע עצור או מעוכב וברייב השיב שהוא עצור (נספח יג' לתצהיר התובע בעמ' 45). אלמליח הפנה את תשומת ליבו שיש רק דו"ח עיכוב ואז ראובן ברייב אמר שזו טעות ומסר דו"ח מעצר.

66. בדו"ח הפעולה של ראובן ברייב הוא כלל לא ציין שהתובע נעצר אלא רק עוכב. הדו"ח עודכן על ידו בשעה מאוחרת יותר שאז הוסיף: **"לציין שבעת הכנסת החשוד [פלוני] לניידת הנ"ל השתולל ולכן הודעתי לו שהוא עצור והופעל כנגדו כח סביר בכך שהייתי צריך לדחוף אותו קלות לניידת פרט לכך לא היה שימוש בכוח"** (נספח 23 לתצהיר עו"ד גלעם בעמ' 210). אני מקבל את עדותו של התובע לפיה, בשלב זה, כלל לא נאמר לו שהוא עצור ומדובר בהמצאה בדיעבד של ראובן ברייב. עדות זו מתיישבת עם דו"ח הפעולה של ראובן ברייב.

התובע מסביר בתצהירו שלאחר מספר שעות שבהן היה מעוכב פנה לכלאי והפנה את תשומת ליבו שיש לשחררו כשיחלפו שלוש שעות (גרסת התובע באה לידי ביטוי גם בזמן אמת – נספח יד' לתצהיר התובע בעמ' 48). או אז, פנה הכלאי לראובן ברייב שהוסיף את התוספת לדו"ח הפעולה לפיה כביכול נאמר לתובע שהוא עצור וגם, נוסף לכך, מילא דו"ח מעצר. דו"ח העיכוב נערך על ידי ראובן ברייב בשעה 12:40 (נספח 24 לתצהיר עו"ד גלעם). על פי הדו"ח, התובע מעוכב (ולא עצור). בדיעבד, בשעה 15:02 (נספח 25 לתצהיר עו"ד גלעם) ערך ראובן ברייב דו"ח מעצר וזאת במטרה אחת – לאפשר את המשך החזקתו של התובע בתחנת המשטרה, הגם שכלל לא נאמר לו שהוא עצור.

בהליך הפלילי נשאל על כך ראובן ברייב שטען לטעויות במחשב שגרמו לכך שהיו שני דו"חות (ראו הסברו בהליך הפלילי בנספח 26 לתצהיר עו"ד גלעם בעמ' 219 לכרך הנספחים). הסבר זה אינו מקובל עלי. זאת ועוד בתצהירו בהליך זה נתן ראובן ברייב הסבר אחר לחלוטין מזה שנתן בהליך הפלילי, לפיו בניידת נאמר לתובע שהוא עצור אך **"בהגיענו לתחנת המשטרה הוא נרגע וחדל מהתנהגותו הפרועה ולכן שיניתי את הסטטוס מ"עצור" ל"מעוכב"** (ואדגיש כי התובע לא היה אזוק) ומילאתי דו"ח עיכוב בשעה 12:40. באותו היום בשעה 15:02 נתבקשתי על ידי קצין החקירות אבי פדר למלא דו"ח מעצר על החשוד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

וכך עשיתי בהוראתו" (ס' 14 לתצהירו). אבי פדר לא הובא לעדות ולא ברור מדוע "נדרש" ראובן ברייב לשנות את הסטטוס ממעוכב לעצור.

67. בחקירתו של התובע בעת שהיה במעצר, מבקש התובע לראות אישור לחקור אותו כיוון שנעצר בגלל שירות מקצועי שנתן (נספח טו עמ' 51). למרות זאת, החקירה נמשכה והסתבר שמעולם לא ניתן אישור כזה. המדינה טוענת בסיכומים שחקירתו של התובע היתה בתפר שבין ביטול הפקודה בדבר "חקירת עורכי דין החשודים בניצוע עבירה" (שבוטלה ביום 3.1.15) לבין הפקודה החדשה מיום 4.1.15. טענת ה"תפר" אינה ברורה. בעת חקירת התובע, הפקודה החדשה כבר היתה בתוקף למעלה מחודש ובהתאם לה נדרש היה לקבל את אישור פרקליט המחוז לחקירה, שכן באירוע זה אין ספק שהתובע פעל כעו"ד.

68. לסיכום, מעצרו של התובע היה בלתי חוקי. לא היה כל יסוד למעצר – קל וחומר למעצר האלים. העיכוב הנטען בוצע בשל סירוב נטען של התובע להזדהות, למרות שהתובע הזדהה. לא נאמר לתובע שהוא עצור אלא רק מעוכב. למרות זאת, נחטף ממנו הטלפון והופעל עליו כוח והתובע אף נחבל. כמו כן, בדיעבד, כדי לא לאפשר את שחרורו של התובע עם תום זמן העיכוב, נערך דו"ח מעצר בטענה שנאמר לתובע שהוא עצור אך לא כך היה. גם לא היתה עילת מעצר כנגד התובע (על פי דו"ח המעצר - נספח 25 לתצהיר עו"ד גלעם בעמ' 215 - שנערך כאמור בדיעבד, הסיבה למעצר הוא חשד סביר לשיבוש הליכי משפט על ידי פגיעה בראיות, כאשר לא הוברר, על מה בוסס חשד זה ובאיזה ראיות היה חשש שהתובע יפגע). ראובן ברייב הגיע למקום כאשר ידע שהשטרות שקראה לסיוע זו ביתו. ראובן ברייב השתלט על האירוע מבלי להבין את הסיטואציה למרות שהיו במקום שוטרים נוספים שהגיעו לפניו. כל המעורבים כולל ראובן ברייב ידעו שהתובע הוא עו"ד שמייצג לקוח שקיבל דו"ח תנועה ולא נתנו לכך כל משקל ואף חקרו את התובע מבלי לקבל את אישור פרקליט המחוז, הגם שהתובע ביקש לראות אישור לחקור אותו (כלומר, גם אם בטעות נשכח שמדובר בעו"ד שהיה בתפקיד, בפתח החקירה התובע הזכיר זאת).

69. ההחלטה לעכב ולעצור את התובע, היתה רשלנית (לכל הפחות) וחרגה מסטנדרט המיומנות והזהירות שנדרש משוטר סביר. לא מדובר בכשל אחד נקודתי אלא במספר כשלים לאורך כל האירוע.

70. לסיכום, התביעה בגין המעצר באירוע השני מתקבלת. גובה הפיצוי ייקבע בפרק שדן בכך.

71. אשר להתנהלות התובע עצמו באירוע – קודם למעצר, הרי שהתנהלותו לא היתה מוצדקת. לא היתה הצדקה שלא לאפשר את סגירת דלת הניידת ולחסום בגופו את דלת הניידת, גם אם שירה ברייב סירבה להזדהות שלא כדין. עם זאת, כפי שהפרקליטות בהחלטתה להגיש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

כתב אישום כנגד התובע, בחרה לערוך אבחנה בין ההתנהלות הפסולה של השוטרת לבין התנהלות התובע באירוע (שהיוותה על פי הטענה הפרעה לשוטר במילוי תפקידו), כך אני סבור שיש לערוך אבחנה בין התנהלותו של התובע בחלק הראשון של האירוע (התנהלות לא תקינה עליה ארחיב בפרק שדן בהחלטה להגיש כתב אישום) לבין השאלה אם היתה בנסיבות העניין הצדקה לעצור את התובע.

האירוע השלישי נשוא כתב התביעה (מיום 27.10.15)

טענות התובע בתמצית (מתוך כתב התביעה)

72. ביום 26.10.15 בלילה פנה לתובע לקוח בשם אלכס (להלן: "אלכס") שסיפר לו שהותקף על ידי אשתו. בסמוך לאחר מכן, התובע שוחח עם איציק יהודה שדיבר איתו בטון תקיף והורה לו לדאוג שאלכס יגיע מיד לתחנת המשטרה שכן הוא חשוד בעבירת אלימות במשפחה. התובע מחה על אופן הדיבור של איציק יהודה והעיר לו שאינו עובד אצלו ושאל אלכס יגיע עכשיו הוא סתם יישב לילה בבית המעצר. איציק יהודה כעס וסיים את השיחה באופן מאיים עת אמר לתובע "אין בעיה".

התובע נפגש עם אלכס בבוקר יום 27.10.15 והשניים עשו דרכם לתחנת המשטרה. בדרך, התקשר אל התובע קצין אלמ"ב בתחנה, רוטמן, ושאל אותו אם הוא מייצג את אלכס. התובע השיב שהוא ואלכס בדרך לתחנה ורוטמן הודה לו. התובע ואלכס הגיעו לתחנה והתובע התבקש להשאיר תעודה אצל היומנאי שאז הורשו שניהם להיכנס לתחנה. בעודם הולכים בחצר הפנימית המובילה למשרדו של רוטמן, פגשו הם את איציק יהודה שפנה אליהם בחוסר נימוס ושאל לשמם. משמסרו שמותיהם והתובע מסר שהוא סנגורו של אלכס, תפס לפתע איציק יהודה בחולצתו של אלכס והודיע לו שהוא עצור תוך שהתובע מפציר בו לעזוב אותו. איציק יהודה התעקש לפגוע באלכס, אך גם במעמדו של התובע כסניגור שיעץ ללקוחו להסגיר עצמו בתיאום עם קצין החקירות.

איציק יהודה פנה לתובע והחל לחסום את דרכו בכוחניות, תוך שהוא מורה לו לצאת מהתחנה בטענה שעד לאישורו של רוטמן אין הוא מאשר לו להיכנס לתחנה. בין איציק יהודה לבין התובע נוצר דין ודברים אשר תועד, בלא ידיעתו של איציק יהודה, במסגרתו ניסה איציק יהודה לתפור לו תיק בטענת כזב שתקף אותו. כך במשך דקות ארוכות, חסם איציק יהודה בגופו את התובע, התעמר בו, הקניטו ולבסוף אף הודיע לו על מעצרו תוך שמאבד עשתונותיו וכמעט תוקף את התובע, אילולא בואו של קצין חקירות בתחנה שהרחיקו מהתובע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

התובע נלקח למשרד קצין החקירות תוך שברקע איציק יהודה צועק בדרישה שיפתחו לתובע תיק. דרישותיו של איציק יהודה לא הועילו והתובע שוחרר לאחר מס' דקות ואיציק יהודה נשאר "חייב" לתובע, כפי שהתברר באירוע הרביעי. איציק יהודה עוול כלפי התובע והתעמר בו בניגוד לחובות חקוקות, פגע בחירותו במסגרת עיכוב שווא ולאחר מכן מעצר שווא ופגע במעמדו של התובע ובשמו הטוב.

טענות הנתבעים בתמצית (מתוך כתב ההגנה)

73. נטען שהתרחש מפגש טעון בין התובע לבין איציק יהודה בתחנת המשטרה, על רקע ביקור של התובע בתחנה לצורך פגישה עם קצין החקירות. במסגרת אירוע זה, שתועד על ידי התובע, נראה כי התובע ניסה בתחילה להיכנס לתחנה ללא תג מבקר ולפיכך איציק יהודה שנתקל בו בחצר מנע זאת ממנו. גם אחרי שהתובע הצטייד בתג מבקר, לא נפסק החיכוך בין השניים ואיציק יהודה עמד על כך שקצין החקירות יאשר את דבר הפגישה, ומנע מהתובע להיכנס לתחנה. החל מהרגע הראשון, התובע פנה לאיציק יהודה בצורה גסה ואדוניתית שאינה הולמת סניגור או כל אדם. גם אירוע זה הגיע לעימות פיזי בין התובע לאיציק יהודה, כאשר איציק יהודה מנסה לחסום בגופו מהתובע להיכנס לתחנת המשטרה והתובע מנסה להשתמש בכוח על מנת לפתוח את הדלת.

נטען שאיציק יהודה לא ביקש למנוע את כניסתו של התובע לתחנה אלא בסך הכל ביקש מהתובע להמתין לאישור קצין החקירות. במקום לנהוג כמצופה מסניגור ומכל אזרח שומר חוק ולהמתין בסבלנות, נהג התובע בתוקפנות תוך שהוא מכנה את איציק יהודה "שקרן" ומאיים עליו בתביעה אזרחית.

לא יעלה על הדעת לתת פרס בדמות פיצוי כספי לאדם שעושה בתחנת משטרה כבתוך שלו, תוך התעמתות מילולית חריפה ואף עימות פיזי מול שוטר.

ההכרעה בהליך הפלילי

74. האירוע השלישי נשוא כתב התביעה לא היווה חלק מכתב האישום וממילא לא נדרשה הכרעה בגינו במסגרת הכרעת הדין. עם זאת, בית המשפט ציין בסעיף 25 להכרעת הדין את האירוע השלישי כרקע לאירוע נשוא האישום השלישי (האירוע הרביעי נשוא כתב התביעה) עת קבע: "לכל אלה יש להוסיף תקרית מוקדמת יותר שהייתה בין הנאשם לרס"ב יהודה בתחנת המשטרה. באותה תקרית מפקדיו של רס"ב יהודה הגיעו למסקנה, בצדק, שאין מקום לפתוח בחקירה פלילית נגד הנאשם. ההחלטה התקבלה בכעס ע"י רס"ב יהודה שנתן ביטוי בכתב לתחושותיו".

העדים הרלבנטיים שנכחו באירוע השלישי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

התובע, איציק יהודה ורוטמן (לא נכח בתקרית עצמה).

דיון והכרעה באירוע השלישי נשוא כתב התביעה

75. לאחר בחינת כלל הראיות, העדויות והטענות, אינני סבור שהאירוע השלישי מבסס עוולה כלשהי מצד המשטרה או איציק יהודה. לכן, התביעה בגין האירוע השלישי **נדחית**.

76. התמונה שעולה מתוך כלל הראיות היא כדלקמן:

אלכס היה דרוש לחקירה בגין עבירת אלימות במשפחה. ביום 26.10.15 איציק יהודה שוחח עם אלכס ודרש ממנו להתייצב בתחנה עוד באותו ערב (ס' 7 לתצהיר איציק יהודה). התובע ואיציק יהודה שוחחו באותו ערב, איציק יהודה דרש שאלכס יתייצב מייד בתחנה והתובע השיב שהוא (התובע) אינו עובד אצל איציק יהודה ואם אלכס היה מתייעץ איתו היה מסביר לו כי במידה ויתייצב באותה שעה בתחנה, יבלה את הלילה בבית המעצר אבו כביר (ס' 40 לתצהיר התובע). כפי שעולה מתצהיר התובע, השיחה לא התנהלה ברוח חיובית וככל הנראה בסופה אמר איציק יהודה לתובע: **"אין בעיה"**.

למחרת, 27.10.15 נפגש התובע עם אלכס והם עשו דרכם לתחנת המשטרה. בדרך, יצר עם התובע קשר רוטמן שערך מזכר לפיו שוחח עם עורך דינו של החשוד וכי זה מסר שהם יגיעו לתחנה בשעה 09:00 (נספח יז' לתצהיר התובע בעמ' 59).

התובע ואלכס הגיעו לתחנת לב תל אביב (שהיתה באותה עת ברחוב דיזינגוף). התובע התבקש להשאיר תעודה מזהה אצל היומנאי וכך עשה. היומנאי פתח, באמצעות זמזום, את הדלת שמאפשרת כניסה ממבואת הכניסה לתחנה עצמה.

בעוד התובע ואלכס הולכים בחצר התחנה לכיוון הדלת שממנה נכנסים למבנה שבו נמצא משרדו של רוטמן, ניגש אליהם איציק יהודה. איציק יהודה מבקש לברר במי מדובר וכשהוא מבין שמדובר באלכס, הוא מעכב אותו במקום (ראו דו"ח הפעולה של איציק יהודה – נספח 29 לתצהיר עו"ד גלעם).

בשלב זה מתפתח עימות בין התובע לבין איציק יהודה. רובו של העימות תועד על ידי התובע באמצעות מצלמת הטלפון הנייד שלו (נספח ט' לתצהיר התובע). מצפיה בסרטונים עולה שהתובע טוען שקבע פגישה עם רוטמן. איציק יהודה משיב שיבדוק עם רוטמן וככל הנראה מנסה לחייג אליו ואומר לתובע **"אם הוא קבע איתך פגישה אתה תיכנס אליו"**.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

בנקודת זמן זו, האירוע יכול היה להסתיים, אילו התובע היה מתאזר בסבלנות ומאפשר לאיציק יהודה ליצור קשר עם רוטמן. במקום זאת, הדברים מדורדרים לכדי שיח לא מכבד, בלשון המעטה. איציק יהודה מבקש לראות תעודת עו"ד. התובע משיב שהתעודה ביומן. מגיעה שוטרת למקום שמנסה לסייע. איציק יהודה מבקש שיביא את תעודת עורך הדין מהיומן. התובע אומר שאיציק יהודה ילך לקחת. השוטרת אומרת לתובע שהוא לא יכול להיכנס לתחנה בלי תג מבקר. התובע חוזר ליומנאי, מקבל ממנו תג מבקר ונכנס שוב. התובע מראה לאיציק יהודה את תג המבקר. וזה מבקש ממנו לחכות שקצין החקירות יגיע ללוות אותו. למרות זאת, התובע ממשיך ללכת. התובע אומר לאיציק יהודה: **"יש לי תג מבקר יכול להיכנס"**. איציק יהודה אומר: **"אתה תשלם על זה"**. שניהם מגיעים לדלת הכניסה למבנה. איציק יהודה ממשיך לנסות ליצור קשר עם רוטמן. איציק יהודה חוסם את התובע מלהיכנס למבנה והתובע אומר לו שאסור לו לחסום את הדלת. התובע מנסה לפתוח את הדלת. בשלב זה, מגיעה מבקרת עם תג מבקר ואיציק יהודה נותן לה לעבור בלי לשאול אותה לאן מועדות פניה ובלי שתחכה שמישהו ילווה אותה. התובע אומר לאיציק יהודה **"אתה לא מאיים עלי"**, **"אתה לא מעניין אותי"** ו**"אתה כזה קטן"**. איציק יהודה מבקש מהתובע להזדהות והתובע משיב הפרטים שלי זה מבקר "2" תוך שמפנה לתג המבקר, שם כנראה מופיעה ספרה זו ואומר לאיציק יהודה **"עכשיו עוף לי מהעיניים"** ונראה שמנסה להיכנס. בשלב זה, איציק יהודה אומר לתובע שהוא מעוכב על הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ועל תקיפת שוטר. כאן מסתיים הסרטון.

בפועל, למרות שנאמר לתובע על ידי איציק יהודה שהוא מעוכב, התובע נלקח לפגישה עם רוטמן.

77. לטענת התובע, איציק יהודה התעמר בו והשפיל אותו עת לא נתן לו ללכת בתחנה באופן חופשי למשרדו של רוטמן ולמעשה עיכב אותו. כדי להצדיק את התנהלותו, טען איציק יהודה שקיים נוהל בתחנה לפיו כאשר מגיע מבקר, מגיע קצין החקירות ללוות אותו. ספק בעיני אם היה קיים נוהל כזה שכן, אם אכן היה קיים נוהל, חזקה על היומנאי שלא היה נותן לתובע להיכנס ללא ליווי. שהרי שאם התובע לא היה נתקל במקרה באיציק יהודה, היה הוא חופשי לעשות את דרכו למשרדו של רוטמן, ללא כל ליווי. כך, גם בסרטון נראית מבקרת אחרת שעונדת תג מבקר שנכנסת למבנה ללא ליווי.

78. למרות זאת, אינני סבור שבנסיבות העניין, קיימת הצדקה לקבל את התביעה מהטעמים הבאים:

גם לשיטת התובע, אין מניעה לברר עם מבקר שכבר נמצא בתוך תחנת המשטרה לאן פניו: **"מי אתה לאן אתה הולך אין בעיה אני אענה לו מוזמן לרוטמן אז למה אתה הולך לאיציק"**

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

ולא לרוטמן, רוטמן זה שם תלך לשם לגיטימי זה בסדר" (עמ' 113 ש' 2-1). משנעשתה פניה כזו על ידי איציק יהודה (פניה לגיטימית גם לשיטת התובע), והתובע השיב שפניו לרוטמן, אינני סבור שנפל פגם בעצם הרצון לוודא שאכן נקבעה פגישה. כפי שאיציק יהודה העיד בעמ' 176 ש' 25-23: "לא היה לי מושג אם היה לי מושג שהוזמנת אני הייתי והיו מעדכנים אותי לתת לי לתת לך אתה הוזמנת ולתת לך להיכנס מן הסתם לא הייתי גם מונע ממך גם בלי תג".

כבודו של התובע לא היה נפגע אם היה ממתין דקות ספורות על מנת שאיציק יהודה יצור קשר עם רוטמן. התעקשותו של התובע שלא להמתין ולו שניה אחת היא שגרמה להתפתחות אירוע מיותר זה. זאת ועוד, בשים לב לכך שגם התובע אישר שלא מדובר בפגישה שנקבעה מראש אלא בהבאה של חשוד לחקירה, אינני סבור שנפל פגם בעצם הבקשה מהתובע שימתין על מנת שרוטמן יגיע ללוות אותו: "עכשיו אני רוצה להדגיש אני אומר לו פה את המילה פגישה כן אבל צריך להבין לדעת אני לא בא זה לא פגישה באמת כי אני לא קבעתי פגישה ובאתי לפגישה אני גם לא, גם לא יזמתי פגישה אני באתי כי צריך אותו לחקירה ואני העו"ד שמלווה אותו ומייעץ לו" (עמ' 93 ש' 24-21).

התובע נשאל מה הפסול בבקשה ממנו שימתין לקצין החקירות (עמ' 107 ש' 33-5 ועמ' 108 ש' 8-1):

שנייה הוא אומר לך תמתין קצין חקירות יגיע וילווה אותך אז למה לא להגיד לו אין בעיה אני ממתין תמתין 5 דקות לא הגיע תעשה בלאגן.	"כב' הש' מינא:
אז אם אדוני אני לא,	העד, עו"ד פלוני:
אני שואל אותך,	כב' הש' מינא:
לא עושה בלגן אחרי 5 דקות.	העד, עו"ד פלוני:
בוא בוא נמשיך,	עו"ד גור:
לא מבין אומר לך קצין חקירות יגיע ילווה אותך מה הבעיה בזה?	כב' הש' מינא:
מה הבעיה בזה?	העד, עו"ד פלוני:
כן.	כב' הש' מינא:
הבנתי טוב.	העד, עו"ד פלוני:
לא לא אל תגיד לי הבנתי.	כב' הש' מינא:
לא אני מבין.	העד, עו"ד פלוני:
תענה לי מה הבעיה בזה.	כב' הש' מינא:
הבעיה היא אדוני,	העד, עו"ד פלוני:
כן.	כב' הש' מינא:
שהוא מתעמר בי עכשיו הוא מעכב אותי עכשיו ללא סמכות אני נכנסתי לתחנה אדוני, זה שהוא שוטר בתחנה הוא גם שוטר ברחוב אז הוא יכול גם ברחוב אדוני מה שונה מה אז מה השאלה של אדוני הייתה משתנה אם זה היה ברחוב מחוץ לתחנה אדוני היה אומר אותו הדבר כנראה הוא מעכב אותך מה הבעיה אז תתעכב אז תעמוד 5 דקות 10 דקות מדרון חלקלק 20 דקות שעה שעתיים 5 אבו כביר ואל תתנגד אדוני.	העד, עו"ד פלוני:
זה ממש לא אותו דבר.	כב' הש' מינא:
אז אני, אני חושב אני חושב אדוני שאם שוטר מתעמר,	העד, עו"ד פלוני:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

אתה בתוך תחנת משטרה.
 כן.
 שוטר אומר לך תמתין יגיע קצין חקירות ילווה אותך הוא לא
 אומר לך אני לא נותן לך להיכנס הוא לא אומר לך אני עוצר אותך
 הוא לא אומר לך אני מעכב אותך יכול להיות שאתה בראש שלך
 בסטייט אוף מיינד שלך בתחנה הזו אפשר להסתובב חופשי
 יכול להיות שהשוטר חושב אחרת.
 לא אדוני.
 אז תסביר לי.
 אנחנו נוכיח את זה בשביל זה אנחנו בתיק הוכחות יש הוכחות
 יש אני צר לי שמה שהגשתי עד עכשיו לא הספיק אבל בסדר
 אבל יש חקירות נגדיות ואנחנו נוכיח מה שצריך. בתחנה הזאת
 אדוני אין לא פרקטיקה ולא נוהל של ליווי נקודה בסדר? אני שם
 הרבה הייתי זה היה אין כזאת פרקטיקה זאת התעמרות לשמה
 אין כזאת פרקטיקה אני אני גם מתפלא אדוני לא ראה
 בחומר הראיות."

כב' הש' מינא:
העד, עו"ד פלוני:
כב' הש' מינא:

העד, עו"ד פלוני:
כב' הש' מינא:
העד, עו"ד פלוני:

79. אין להשוות, כפי שמנסה התובע לטעון, בין שוטר שפונה לאזרח ברחוב ומבקש ממנו להמתין לבין מבקר שמגיע לתחנת משטרה, נמצא בתוך התחנה ושוטר בתחנה מבקש ממנו להמתין על מנת שהצד לפגישה הנטענת יגיע ללוות אותו. מדובר בשתי סיטואציות שונות לחלוטין. יש להניח שאם התובע היה מגיע לתור אצל רופא בקופת חולים, ועובד במקום היה מבקש מהתובע להמתין שהרופא יגיע ללוות אותו לחדרו, התובע לא היה מעורר מהומה על לא מאומה ומנסה בכוח להגיע לחדרו של הרופא.

80. בשים לב לכך שלאורך העימות בין השניים, איציק יהודה אכן מנסה ליצור קשר עם רוטמן, אינני סבור שמדובר בהתעמרות, גם אם ניתן היה להתנהל אחרת וגם אם לא קיים נוהל שמחייב ליווי בתוך התחנה.

81. התוצאה היא שהתביעה בגין האירוע השלישי נדחית.

82. כפי שעולה מחקירת איציק יהודה במח"ש מיום 14.2.16, איציק יהודה לא השלים עם התנהגותו של התובע בתחנת המשטרה באירוע השלישי וביקש לקדם חקירה של התובע בעניין והוא מאד כעס שהתובע שוחרר ללא כל חקירה (נספח לח בעמ' 122-123).

83. הגם שהאירוע השלישי אינו מבסס זכות לפיצוי והתביעה בגינו נדחית, אירוע זה הוא כנראה ההסבר למעצר הבלתי חוקי של התובע בידי איציק יהודה (שנותר עם כעס כלפי התובע) במסגרת האירוע הרביעי.

האירוע הרביעי נשוא כתב התביעה (מיום 11.12.15 לפנות בוקר)

טענות התובע בתמצית (מתוך כתב התביעה)

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

84. ביום 11.12.15 לפנות בוקר, עת התובע עשה דרכו במסגרת בילוי סמוך לסניף דומינוס פיצה שברחוב קרליבך 29 בתל אביב, הבחין התובע בהתקהלות של שוטרים ליד מספר ניידות שעמדו בחנייה כפולה. התובע שהלך על המדרכה, התמהמה והסתכל לכיוון השוטרים, אז פנתה אליו גנון תוך שצועקת לעברו "מה אתה מסתכל תתקדם", וזאת מבלי שהתובע התקרב לשוטרים או פנה אליהם. בתגובה, צעק התובע בחזרה לגנון "מי שואל אותך לאן להסתכל!". בתגובה לאמור, זינק לפתע איציק יהודה מתוך קבוצת שוטרים לכיוונו של התובע, החל לתפוס אותו בכוח והודיע לו על מעצרו, תוך שהתובע, כזכותו, מתנגד למעצר ומנסה להתרחק מאיציק יהודה. לאחר הפעלת אלימות קשה כנגד התובע, התובע נאזק והוכנס באלימות לניידת.

בשלב זה, נדהם התובע לגלות בין הסקרנים הרבים שהתקהלו, אחד מעדי הראייה, בן העדה האתיופית, שתיעד את האירוע. אלא שאיציק יהודה, גנון וחמאתי זינקו לעברו מיד עם סגירת דלת הניידת, תוך שהם מפצירים בו למחוק את אשר צילם ואף מאיימים עליו שאם יסרב למחוק את הסרטון הוא יעצר ומכשירו יוחרם. לאחר דין ודברים קצר, נעתר העד לדרישתם ומחק את התיעוד ורק לאחר שהם וידאו שאכן מחק, הרפו מן העד ושחררו אותו לדרכו.

הנתבעים עצרו את התובע ללא סיבה ומבלי להודיע לו בגין מה הוא עצור (שכן טרם חשבו על סיבה אפשרית), תקפו אותו, פגעו בשמו הטוב, כלאו אותו כליאת שווא, השמידו ראיות ושיבשו הליכי משפט, הכל כאמור בהכרעת הדין.

בתחנת המשטרה הורה איציק יהודה לתובע להיכנס לאזור אחר במתחם, שאינו מרושת במצלמות, לצורך חיפוש גופני בהפשטה, לדברי איציק יהודה. התובע אשר חרד מאלימות ומפרובוקציה מצד איציק יהודה בשטח שאינו מצולם, אמר לו שיבצע את החיפוש במקום ופנה להוריד את מכנסיו ותחתוניו על מנת לאפשר את החיפוש. בשלב זה, כמוצא שלל רב, הודיע איציק יהודה לתובע שהוא עצור גם בגין מעשה מגונה.

לאחר ששחרר, הגיע התובע לסניף דומינוס פיצה על מנת לברר אם מצלמות הסניף קלטו את האירוע. הסתבר כי האירוע אירע בסמוך לטווח המצלמות כאשר בתיעוד נראית התגודדות הסקרנים בלבד. מנהל הסניף זיהה בין המתגודדים את אחד העובדים שלו. אותו עובד (עידן אורין) העיד בהליך הפלילי בעדות שהובילה לחזרה מאישום השלישי.

הנתבעים 8-11 ידעו שאין מקום לייחס לתובע עבירת מין בגין הפשלת מכנסיו על מנת לאפשר את החיפוש והותירו את האישום כמנוף לחץ על התובע לצורך השגת הסדר טיעון עם התובע שעמד על חפותו וסרב לכל הסדר טיעון.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

המדינה חזרה בה מהאישום במעשה מגונה ומשפטו של התובע המשיך ללא עבירת המין, כאשר במסגרת לימוד חומר החקירה הסתבר לתובע כי איציק יהודה, גנון וחאמתי רקמו עלילה זדונית לפיה בעת שעבר התובע ליד השוטרים וחמאתי סידר את אזיקיה של גנון, העיר לה התובע "מה הוא עושה לך שם, זה לא נראה טוב". איציק יהודה וגנון ציינו בדו"ח הפעולה בתיאום עברייני שהאירוע התרחש בכתובת אחרת ומרוחקת בקרליבך 13 וזאת על מנת לשבש אפשרות של תפיסת תיעוד האירוע. איציק יהודה הכחיש בתחילה כל מעורבות של עד באירוע אשר בוודאי ידע שאין בתיק החקירה תיעוד של העניין, אך לאחר מכן סיפר ארוכות על מפגש עם עד במסגרת חקירתו במח"ש – שם לא ידע אם יש לחוקרים תיעוד – והמציא גרסה לפיה ביקש לתפוס מידי העד את התיעוד לתיק החקירה אך התחוויר לו שהעד רק עשה עצמו מצלם ולמעשה לא היתה לו סוללה. גנון ציינה בדו"ח הפעולה שאיבר מינו של התובע נחשף בפניה, אלא שלאחר צפייה בתיעוד הסתבר כי שיקרה שאז ביצעה החוקרת השלמת חקירה וגבתה ממנה עדות נוספת במהלכה שינתה גרסתה.

במעשים אלו עוולו הנתבעים כלפיי התובע בעוולת תקיפה, כליאת שווא ועוד.

גם הנתבעים 8-11 שהגישו כתב אישום מופרך עוולו כלפי התובע. נעשה ניסיון לעשות לתובע לינץ' משפטי.

התובע הגיש תלונה למח"ש (הנתבעת 12) כנגד איציק יהודה שניהלה חקירה רשלנית.

התובע סבור שלאור חומרת המעשים יש לפסוק לטובתו פיצוי עונשי בסך של 100,000 ₪ בגין אירוע זה בלבד.

טענות הנתבעים בתמצית (מתוך כתב ההגנה)

85. לגבי המשפט שנאמר או לא נאמר על ידי התובע לגנון אשר התחיל את כל האירוע, הרי שגם בית המשפט קבע כי הוא מקבל את גרסת התובע כאילו העיר הערה לשוטרות והן הורו לו להמשיך הלאה. כמו כן, אין מחלוקת שבאירוע זה כינה התובע את איציק יהודה "בהמה".

המדינה עומדת על גרסתה לפיה התובע העיר בכיוונה של גנון הערה שהיתה בעלת אופי מיני, וכהרגלו, במקום להיענות לבקשות השוטרים ולעזוב את המקום, החליט להסלים את האירוע עד שנאלצו לעכבו ומאוחר יותר לעוצרו עקב התנהגותו האגרסיבית.

גם בתחנה, במקום לסור ביחד עם השוטר למקום מוצנע לצורך ביצוע החיפוש (חיפוש שמבוצע בכל מי שמגיע לתחנה בסטטוס מעוכב או עצור ואינו כולל הפשטה של בגדים תחתונים), בחר התובע לפשוט את מכנסיו ובגדיו התחתונים אל מול השוטרים, כאשר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

בחדר נמצאת גם גנון, שהחלה לצאת מהחדר כשראתה שהתובע פושט את מכנסיו ומתכוון לפשוט את תחתוניו. גם אם לא דייקה גנון בדו"ח הפעולה המקורי ממנו השתמע שהתובע חשף את איבר מינו בפניה, הרי שהדבר תוקן במזכר הבהרה שכתבה לאחר מכן וממילא שני המזכרים היו מונחים בפני הפרקליטות בעת הגשת כתב האישום, כאשר תיעוד האירוע במצלמת האבטחה הוא הראייה המרכזית.

על אף שבסופו של דבר החליטה הפרקליטה בהמלצת שופט הגישור למחוק את האישום על עבירת מעשה מגונה, הדבר אינו מעיד על כך שלא היה מקום להגיש את האישום השלישי כפי שהוגש במקור. ההחלטה להעמיד לדין בגין אישום זה התקבלה בהתבסס על הראיות ולאחר הפעלת שיקול דעת.

העדים הרלבנטיים שנכחו באירוע הרביעי נשוא כתב התביעה

התובע, עידן אורין, איציק יהודה, גנון וחמאתי.

ההכרעה בהליך הפלילי

86. המדינה ביקשה לזכות את התובע מעבירה של מעשה מגונה בפומבי (עמ' 141-142 לכרך הנספחים של התובע). לאחר הסיכומים, ביקשה המדינה לזכות את התובע גם מעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. התובע עמד על קבלת נימוקים לזיכוי ולהלן קביעות בית המשפט בהכרעת הדין:

"השוטרים שהעידו בפני לא דייקו בדבריהם. מפקד הכוח המשטרתי, רס"ב איציק יהודה, לא דייק לגבי סיבת התקרית. איני מאמין לו ולשוטרת עידן גנון כי התקרית החלה בגלל הערתו של הנאשם, כי שוטר נגע באזיקים שהיו בחלק האחורי של גבה של השוטרת" (ס' 22).

"לעניין זה, גרסת הנאשם לפיה הוא העיר משהו ואז השוטרות אמרו לו להמשיך ללכת, הינה גרסה מהימנה. הנאשם הגיב ואמר שאיש לא יאמר לו להמשיך ללכת. תגובה זו גרמה להתפתחות התקרית" (ס' 23).

"גם לגבי החלק האחרון של התקרית, השוטרים עשו עלי רושם לא אמין. הם הסתירו, כפי שעולה גם מעדותו של עד ההגנה האובייקטיבי, עידן אורן, כי אדם ממוצא אתיופי צילם את הניידת והנעשה בה. השוטרים דרשו ממנו להפסיק לצלם ואף למחוק את מה שצולם. יש בכל אלה כדי להצביע על רצון להסתיר דברים" (ס' 24).

בית המשפט מזכיר את התקרית הקודמת בין התובע לבין איציק יהודה (נשוא האירוע השלישי שלעיל).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

בית המשפט קבע כי בהתחשב בכל האמור החליטה המאשימה "בצדק רב" שלא להעמיד את הנאשם בסכנת הרשעה באישום זה - "לאור כל האמור לעיל, אני מזכה את הנאשם מהאישום השלישי".

דיון והכרעה באירוע הרביעי נשוא כתב התביעה

87. האירוע הרביעי נחלק לשני אירועים: האחד, מעצרו של התובע; השני, התפשטות התובע בתחנת המשטרה. כאמור, כנגד התובע הוגש כתב אישום שכלל במסגרת האישום השלישי שתי עבירות: הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ומעשה מגונה בפומבי. התובע זוכה משניהם. החזרה מהאישום שעניינו הפרעה לשוטר במילוי תפקידו נעשתה רק לאחר סיום שלב ההוכחות והסיכומים ובעקבות עדותו של עידן אורין מטעם התובע.

אירוע המעצר - החלק הראשון של האירוע הרביעי

88. אפתח בחלק הראשון – אירוע המעצר. התובע טוען, כאמור, למעצר בלתי חוקי כאשר איציק יהודה התנפל עליו ללא כל סיבה והחליט לעצור אותו. מנגד, הנתבעים טוענים שקביעות בית המשפט בהליך הפלילי הן בגדר עדות שמועה ואין להסתמך עליהן. הנתבעים עומדים על הגרסה לפיה התובע העיר בכיוונה של גנון הערה שהיתה בעלת אופי מיני, ובמקום להיענות לבקשת השוטרים לעזוב את המקום, החליט התובע להסלים את האירוע עד לנקודת הקיצון האפשרית עד שנאלצו לעכבו ומאוחר יותר לעצור אותו.

89. על פי גרסתו של איציק יהודה בדו"ח הפעולה (נספח 30 לתצהיר עו"ד גלעם) להלן נסיבות המעצר: "תוך כדי ניגוש חשוד שאכן מוכר לי מארועים אחרים והחל להקניט את השוטרת שאיתי בכך ששוטר שסידר לה את האזיק וזה אמר לה "מה הוא עושה לך מאחורה, זה לא נראה טוב" וזו למרות שנפגעה ממילותיו אמרה לו תרגע ותמשיך להתקדם. בשלב זה על מנת שלא להחמיר את העניין כי הנל מוכר כפרווקטור שינסה רק לחמם את האווירה במקום, התבקש על ידי לעזוב לאחר שהשוטרת שהוטרה הבליגה בשלב הראשוני ורצתה רק שיעזוב וזה החל להגיד "מה תעשה לי, מי אתה בכלל, מה אתה מסוגל לעשות, כמו פעם שעברה אני אעשה לך בית ספר", ביקשתי וביקשתי ממנו מס' פעמיים רק לעזוב את המקום והכל בסדר במטרה רק לסיים את האירוע, אך זה כאשר ראה שאני מבליג לו ומבקש ממנו בצורה יפה לעזוב, אמר לי פעם שעברה אני ויתרתי לך אתה עוד תראה, עכשיו אני אכניס לך גם על הפעם הקודמת. אמרתי לו בסדר, תעשה מה שאתה רוצה ואז לפתע קרא לעברי "בהמה". מייד הודעתי לחשוד כי הוא מעוכב בגין

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

העלבת עובד ציבור וזה הניף את ידו כלפי ואמר אני לא מעוכב תעוף ממני. בשלב זה הודעתי לחשוד כי הוא עצור ותפסתי אותו בידו יחד עם השוטר טימור....¹

90. התובע מצידו טוען (ס' 46 לתצהירו): "ביום 11.12.15 בסביבות השעה 2:00 לפנות בוקר, עת עשיתי דרכי במסגרת בילוי ברחוב קרליבך סמוך לסניף דומינוס פיצה שבמספר 29, הבחנתי בהתקהלות של שוטרים ליד מספר ניידות שעמדו בחנייה כפולה. בהיותי הולך על מדרכת הרחוב במרחק מהשוטרים והניידות, התמהמהתי והסתכלתי לכיוונם, אז פנתה אלי לפתע גנון תוך שצועקת לעברי "מה אתה מסתכל תתקדם", זאת מבלי שאני מתקרב לשוטרים או פונה אליהם. בתגובה לאמור, צעקתי בחזרה לגנון "מי שואל אותך לאן להסתכל", ובתגובה לאמור, זינק לפתע יהודה מתוך קבוצת השוטרים לכיווני, החל לתפוס אותי בכוח והודיע לי על מעצרי, תוך שאני מתנגד למעצר זה ומנסה להתרחק מיהודה".

91. לכאורה מילה כנגד מילה. אלא שהסתבר שבמקום נכח עד ראיה (להלן: "עד הראיה") שצילם את האירוע במצלמת הטלפון הנייד שלו וכי איציק יהודה עיכב את אותו עד והורה לו למחוק את הסרטון וזה אכן מחק את הסרטון.

92. מסקנתי לפיה מדובר במעצר בלתי חוקי תוך שימוש לרעה בסמכות שניתנה לאיציק יהודה כשוטר, מבוססת על כך שהוכח ברמת ההוכחה הנדרשת, כפי שארחיב להלן, שעד הראיה צילם את האירוע וכי איציק יהודה הורה לו, באופן בלתי חוקי, להשמיד את התיעוד. ממילא קמה חזקה (שלא נסתרה) שמחיקת התיעוד נעשתה במטרה להסתיר את ההתרחשות האמיתית וממילא הדבר פועל לחובת איציק יהודה והמשטרה ויש להעדיף באופן ברור את גרסתו של התובע ביחס להתרחשות. כמו כן, מסקנתי מבוססת ומתחזקת גם נוכח סתירות שהתגלו בגרסאות איציק יהודה ובגרסאות השוטרים בכלל ביחס לאותו עד ראיה ולאירוע המעצר בכלל. להלן אפרט.

93. אפתח בעד הראיה. התובע הצהיר שבשלב שנאזק והוכנס לניידת נדהם "לראות כי בין הסקרנים הרבים שהתקהלו סביב האירוע, אחד מעדיי הראייה, בן העדה האתיופית, שלף מכשיר סלולר ותיעד את האירוע, אלא שיהודה, גנון וחמאתי זינקו לעברו מיד עם סגירת דלת הניידת, תוך שהם מפצירים בו למחוק את אשר צילם ואף מאיימים עליו שאם יסרב למחוק את הסרטון הוא ייעצר ומכשירו יוחרם. לאחר דין ודברים קצר נעתר העד לדרישתם ומחק את התיעוד, והם ווידאו זאת ורק לאחר מכן הרפו ממנו ושיחררוהו לדרכו"

¹ בציטוט הוכנסו על ידי סימני פיסוק ותיקוני שגיאות בעברית.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

(ס' 47 לתצהיר התובע). יצויין כי גרסת התובע בדבר עד הראיה באה לידי ביטוי כבר בחקירתו באותו יום: "ואז הלך לבחור אתיופי שצלם הכל ואיים עליו שימחוק את הסרטון שהוא צלם..." (נספח 32 לתצהיר עו"ד גלעם בעמ' 246).

94. לאחר ששוחרר ממעצר ניסה התובע לאתר תיעוד של האירוע וראה שלסניף דומינוס פיצה יש מצלמות. מנהל הסניף הראה לו את התיעוד מהמצלמה, אך המצלמה לא קלטה את האירוע עצמו אלא רק את הקהל מסביב. הסתבר כי אחד מעובדי הסניף – עידן אורין היה עד להתרחשות. כך הגיע התובע לעידן אורין. עידן אורין הובא כעד הגנה מטעמו של התובע במסגרת ההליך הפלילי - עדות שהביאה לחזרת המדינה מהאישום השלישי. מפאת חשיבות הדברים אביא ציטוט של חלקים מעדותו הראשית של עידן אורין בהליך הפלילי (נספח 41 לתצהיר עו"ד גלעם בעמ' 316-315):

"ש. למעשה זומנת להעיד על ארוע שהתרחש מחוץ לסניף. אתה זוכר את האירוע עם המשטרה?
ת. מה שאני זוכר שהיה מריבה בין 2 אנשים. אחד האנשים צילם, ואחד התווכח. לא מעבר.
ש. תתאר את הבחור שצילם?
ת. הבחור שצילם היה ממוצא אתיופי.
ש. אתה זוכר אותי באירוע?
ת. אני לא הכי זוכר אותך, אני זוכר בחור אתיופי.
ש. אתה זוכר את הנסיבות שבהן אני הגעתי אליך?
ת. ביקשת את המצלמות של הסניף אם אני לא טועה. דיברת עם מנהל הסניף. לא היה את הזווית של האזור. ואז ראיתי אותך בסניף. אמרתי לו שאני זוכר את המקרה שהיה עם האתיופי.
ש. אתה זוכר אירוע של מעצר שהיה שם?
ת. אני זוכר שהכניסו את האתיופי למעצר. לניידת. אני לא זוכר מעבר לזה. אני זוכר שהיה מישהו שנכנס לניידת, אבל אני לא זוכר אם זה היה האתיופי או מישהו אחר.
ש. אתה זוכר את האינטראקציה ככל שהייתה בין השוטר לבחור האתיופי?
ת. מה זאת אומרת?
ש. אם דיברו ביניהם?
ת. היה משהו עם מצלמה שהוא אמר לו לא לצלם.
ש. ואם הוא יצלם?
ת. אני לא רוצה להגיד סתם, אבל השוטר אמר לו לכבות את הטלפון, למחוק את הסרטון, משהו כזה. כבר חמש שנים קשה לזכור.

בחקירה הנגדית, שב ואישר עידן אורין:

"ש. אתה אמרת שבעצם השוטרים ביקשו מהאתיופי לא לצלם.
ת. נכון"

אציין שמפרוטוקול ההליך הפלילי עולה שבשלב זה של העדות, הנאשם (התובע) החל לבכות. התובע הסביר בסיכומיו כי "העוול, הכאב והסבל הכבדים שנגרמו לתובע במשך השנים הובן היטב עת פרץ בבכי באולם ביהמ"ש במהלך עדותו של העד היחיד מטעמו,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

העד אורין, אשר סיפר על מעשי העוולה של יהודה וצוותו, והתובע קיבל לראשונה הכרה ותמיכה אחרי כל הרפש שנזרק לכיוונו והלחץ האדיר שהיה מצוי בו" (ס' 62).

95. מעדותו של עידן אורין בהליך הפלילי עולה שאכן היה עד ראיה שצילם ושעד הראייה הוכנס לניידת והשוטר אמר לו לא לצלם ולמחוק את הסרטון. הנתבעים ויתרו על חקירתו הנגדית של עידן אורין בהליך זה (ראו פרו' הדיון מיום 20.7.23) וממילא יש לראות בנתבעים כמי שקיבלו את עדותו בהליך הפלילי ולא ביקשו לחלוק עליה. עוד אציין כי עדותו של עידן אורין מתיישבת היטב עם גרסתו של התובע בדבר ההתרחשות מול עד הראיה – התרחשות שהתובע ראה במו עיניו וסיפר עליה כבר באותו יום בעת שנחקר.

96. נקודת המוצא אפוא היא שהוכח ברמה הנדרשת שהיה עד ראיה שצילם וכי איציק יהודה עיכב אותו והורה לו למחוק את הסרטון שצילם. לכן, ברור שנעשה כאן ניסיון חמור להסתיר את ההתרחשות האמיתית של האירועים. לכאורה די היה בכך כדי להגיע למסקנה שהמעצר הוא בלתי חוקי ושיש להעדיף את גרסת התובע (כלומר שאיציק יהודה התנפל עליו ועצר אותו ללא סיבה), אלא שמסקנתי זו מקבלת חיזוק גם לאור כל האמור להלן:

97. קיומו של עד הראיה וכל ההתנהלות מולו לא באה לידי ביטוי בדו"חות הפעולה של השוטרים: גם לגרסת איציק יהודה בחקירתו הנגדית הוא עיכב בניידת את עד הראיה (עמ' 246 ש' 32-30). משום מה, הדבר לא בא לידי ביטוי בדו"ח הפעולה שלו. כשנשאל איציק יהודה איך אין שום תיעוד לעיכוב של עד הראיה השיב שפספס (עמ' 253 ש' 13-8) ובהמשך אף אומר שהיה "בשוק" מעצמו שלא רשם על הדבר בדו"ח הפעולה (עמ' 254 ש' 23).

98. סתירות משמעותיות בגרסתו של איציק יהודה ביחס לעד הראיה:

- במזכר שיחה מיום 1.6.16 שערכה החוקרת אנסטסיה מרמן עם איציק יהודה, אמר לה איציק יודע שהוא "לא יודע על איזה עד אתיופי מדובר" (נספח לג).
- בתצהיר העדות, ועל אף שמדובר בטענה קשה לכאורה בדבר שיבוש והשמדת ראיות, נמנע איציק יהודה מלתת גרסה מפורטת ביחס למה שהתרחש עם עד הראיה. כל שטען איציק יהודה בתצהירו הוא שטענת התובע שהפציר בעד הראיה למחוק את הסרטון היא טענה שקרית (ס' 25). איציק יהודה בחר שלא לתת גרסה נגדית מה כן התרחש, לשיטתו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

- בחקירתו הנגדית של איציק יהודה (עמ' 244 ש' 26-33 ועמ' 245 ש' 1-7) טען איציק יהודה שהוא זוכר את האירוע עם עד הראיה וכי הוא ביקש לתפוס כראיה את הטלפון שלו אבל אז עד הראיה אמר לו שסתם "עבד עליו" ולא צילם כלום ופתח את הטלפון והראה לו:

עו"ד פלוני:
העד, מר יהודה:
עו"ד פלוני:
העד, מר יהודה:
עו"ד פלוני:
העד, מר יהודה:

תגייד לי היום אתה זוכר מה היה עם העד האתיופי?
תמיד זכרתי.
היום היום אתה זוכר?
תמיד זכרתי.
יופי בוא תספר לנו מה היה עם העד האתיופי.
בחור שהגיע וטען שהוא מצלם בסדר? מאוד רציתי לתפוס את
הטלפון כדי שכולם יראו את ההתנהלות שלך אם היה לי
מצלמה היום שם באירוע הזה אני מעריך שהדברים היו
נראים אחרת מבחינתך.
פרשנות אחר כך מה עשית איתו?
מה עשיתי? רציתי לתפוס לו את הטלפון תפסנו לו את הטלפון
אפילו התייעצתי עם חוקר לילה או עם קצין חקירות אם אני
יכול לעכב אותו לצורך תפיסה של ראיה, בסדר? ואז הבחור
אמר לי תשמע אני סתם עבדתי עליך אין שום דבר בטלפון
והוא פתח את הטלפון, הטלפון אצלו ביד פתח את הטלפון אין
פה כלום שחררו אותי ואז הוא התחיל להשתולל כמובן ניגשנו
אליו ואז אותו בחור הלך הלוואי והיה לי את הסרטון הזה
היום.

וראו גם בת/2 – ערעור שהגיש איציק יהודה על החלטת מחלקת המשמעת במשטרה שם כתב:

"לעניין סעיף 24 בית המשפט התרשם כי השוטרים הסתירו את העד ממוצע (כך במקור – ג"מ) אתיופי כאשר לעניין זה ויותר מזה בכל האירוע מתחילתו העברתי לחקירות את העניין ואף באותו רגע בשטח יצרתי קשר עם ק חקירות לעניין תפיסת הפלאפון כראיה וכן כמעט ועוכב העד לצורך תפיסת הראיה ואף ישב בניידת שלא יעלם לאחר שסרב לכך ורק לאחר שהנ"ל טען כי לא באמת צילם פתח את הפלאפון מיוזמתו וטען כי שום צילום ולכן אין לנו סמכות לתפוס לו את הפלאפון נאלצנו לשחררו ולא לתפוס את הפלאפון כראיה...".

לעומת זאת, בחקירה של איציק יהודה במח"ש מיום 14.2.16 (נספח לח עמ' 126-127 לדרך הנספחים), טען איציק יהודה שעד הראיה הראה לו שבכלל לא היתה לו סוללה בטלפון הנייד ולכן הוא לא צילם (בניגוד לגרסה שפתח את הטלפון מיוזמתו והראה שלא צילם):

"שאלה: זכור לך בחור ממוצא אתיופי שהיה במקום וצילם?
תשובה: כן. צילם. רצינו לתפוס את הטלפון אבל בסוף התברר שהוא עשה את עצמו מצלם ולא הייתה לו סוללה. רציתי לתפוס את הטלפון כמוצג. רציתי שיהיה מצולם כדי להוכיח את ההתנהגות שלו.
שאלה: האם נגעת במכשיר עצמו?

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 20-12-69349-12 פלוני נ' יהודה ואח'

תשובה: לא. זה היה אצלו, הוא אמר לי שהוא לא צילם. הראה לי שאין סוללה. אם היה מצלם היה טוב.

שאלה: יכול להיות שמחקת את הסרטונים מיוזמתן כדי לשבש חקירה?
תשובה: ממש לא מחקתי שום דבר ולא נגעתי בטלפון. ההפך הגמור. אם היה סרטון היו רואים כיצד [פלוני] מתנהג ומתגרה ומתפרע. כדי להוציא מצלמות הלכתי לבדוק אם יש צילומים...."

הגרסה במו"ש (לפיה לעד הראיה בכלל לא היתה סוללה בטלפון) אינה מתיישבת עם הגרסה שמסר בעדותו לפניי (לפיה עד הראיה פתח את הטלפון והראה לו שלא צילם). מובן גם ששתי הגרסאות אינן מתיישבות עם עדותו של עידן אורין (עד אובייקטיבי לחלוטין שאינו קשור לתובע). איציק יהודה, שתמיד זכר את האירוע עם עד הראיה (על פי עדותו לעיל), עומת עם הסתירה בגרסאות והופתע מכך שהוא עצמו טען שלא היתה סוללה בטלפון של עד הראיה (עמ' 250 ש' 19-14):

אני אומר לך שבמח"ש אתה טענת שלא הייתה לו בכלל בטריה.	עו"ד פלוני:
מה? תראה לי את חקירת מח"ש איפה זה רשום.	העד, מר יהודה:
שלא הייתה לו בטריה.	עו"ד פלוני:
תראה לי איפה זה רשום.	העד, מר יהודה:
אתה מכחיש?	עו"ד פלוני:
תראה לי איפה זה רשום.	העד, מר יהודה:

לאחר שהוצג לאיציק יהודה היכן אמר את הדברים במח"ש השיב (עמ' 251 ש' 23) תשובה לא משכנעת: "מאוד יכול להיות שנגמרה לו אחרי זה גם הסוללה מה הקשר בין אחד לשני?". מיותר לציין שמדובר בתשובה שאין בה הגיון.

עוד אציין שממילא הסבירות שאדם, שאינו קשור לאירוע, יעשה "הצגה" כאילו הוא מצלם, אינה גבוהה וכאמור אינה מתיישבת עם העדות של התובע, העדות של עידן אורין ועם הסתירות בעדותו של איציק יהודה.

● גנון נשאלה בהנחה שהיה עד ראיה שעוכב בניידת, האם זה דבר שהיתה רושמת בדו"ח הפעולה והשיבה "אמור להיות כן" (עמ' 147 ש' 22) ואז נשאלה (עמ' 147 ש' 25-23):

אמור להיות כן, ז"א, אם יבוא פה מישהו ויגיד, שהעד האתיופי היה מעוכב בניידת, ואת לא רשמת את זה בדו"ח שלך, אז מה תגידי שהאיש הזה משקר?	עו"ד פלוני:
אני לא זוכרת דבר כזה, לא ציינתי את זה בדו"ח שלי ו אני גם (לא ברור),	העדה, גב' כתר-גנון:

וכן ראו עדותה בעמ' 150 ש' 29-26:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

כב' הש' מינא: יש ראיות בתיק, מהן עולה על פי טענת התובע, שהיה שם בחור, ממוצא אתיופי, שצילם את האירוע, מה את אומרת על זה?
 העדה, גב' כתר-גנון: או-קיי, בכל אופן אני לא זוכרת דבר כזה, גם בדו"ח פעולה לא ציינתי את זה, אולי לא הייתי קרובה לסיטואציה, אני לא זוכרת,

כלומר גנון לא רק אומרת שלא ציינה זאת בדו"ח אלא שהיא אינה זוכרת דבר כזה – עדות שאינה עולה בקנה אחד עם עדותו של איציק יהודה.

99. סתירות בגרסאות השוטרים ביחס לתחילת האירוע ולאירוע עצמו: כאמור, הנתבעים טוענים שהאירוע החל בכך שהתובע העיר הערה לגנון בסגנון "מה הוא עושה לך שם מאחורה, זה לא נראה טוב" וזאת בזמן שעל פי הטענה, חמאתי סידר לגנון את האזיקים. התובע הצהיר וגם סיפר בחקירה הנגדית שלא העיר כל הערה סקסיסטית לגנון: "שום הערה, שום הערה גם הוא לא סידר לה אזיקים אף אחד", (עמ' 124 ש' 33). מצאתי סתירות בגרסאות השוטרים – סתירות שמערערות את גרסתם.

- בהליך הפלילי גנון נשאלה אם נשאה בכלל אזיקים באותו אירוע והשיבה "לא זכור לי" (נספח לא לתצהיר התובע בעמ' 259 ש' 20-21). והרי סידור האזיקים, הוא מחולל האמירה שיוחסה לתובע בגינה נעצר בהמשך.
- בחקירה במח"ש מסר איציק יהודה שלא שמע בעצמו את האמירה הנטענת של התובע "מה הוא עושה לך שם מאחורה, זה לא נראה טוב" וכי הסבו את תשומת ליבו לאמירה זו. בדו"ח הפעולה שלו (נספח 30 לתצהיר עו"ד גלעם) תיאר את הדברים כאילו שמע אותם באוזניו שלו. גם בתצהיר עדותו לא ציין איציק יהודה שלמעשה לא שמע את הדברים באוזניו (ס' 15).
- בדו"ח הפעולה של חמאתי (נספח 47 לתצהיר עו"ד גלעם) כלל לא מופיע סיפור ההערה ורק נכתב שהתובע זרק מילים לשוטרת, מבלי לציין אילו מילים. בחקירתו הנגדית בהליך הפלילי לא זכר חמאתי באילו מילים מדובר (נספח לא לתצהיר התובע בעמ' 345 ש' 23-24).
- במזכר של השוטר טימור לזרוב (נספח ל) אין את כל הסיפור של ההערה הנטענת של התובע כלפי גנון.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

- באופן תמוה דו"ח הפעולה של גנון (נספח 43 לתצהיר עו"ד גלעם) שנכחה באירוע אינו מתאר את אירוע המעצר עצמו ומפנה לדו"ח הפעולה ה"מרכזי של שותפיי" – הכוונה לדו"ח של איציק יהודה. גנון גם נשאלה (עמ' 147 ש' 35-39 ועמ' 148 ש' 1-3):

היית, היית שם כשנעצרת?	עו"ד פלוני:
מה?	העדה, גב' כתר-גנון:
היית שם כשנעצרת?	עו"ד פלוני:
אני לא זוכרת,	העדה, גב' כתר-גנון:
היית שם שנאזקתי?	עו"ד פלוני:
אני לא זוכרת,	העדה, גב' כתר-גנון:
יכול להיות שבכלל לא היית שם ואת שוטרת אחרת?	עו"ד פלוני:
אני, מה שרשום בדו"ח פעולה,	העדה, גב' כתר-גנון:

100. כתובת האירוע: האירוע התרחש בסמוך לרחוב קרליבך 29, תל אביב. למרות זאת, בדו"ח הפעולה של איציק יהודה נכתב שהאירוע התרחש בקרליבך 13. וראו גם דו"ח הפעולה של עדן גנון (נספח 43 לתצהיר עו"ד גלעם). יצויין כי קרליבך 13 ו-29 אינם קרובים זה לזה וקיים מרחק לא קטן ביניהם. לכאורה, ניתן לסבור שמדובר בטעות של השוטרים שלא בהכרח דייקו בכתובת. עם זאת, בשים לב לכך שהוכח ברמה הנדרשת שאיציק יהודה הורה לעד הראיה למחוק את הסרטון שצילם, טענת התובע לפיה הטעות בכתובת אינה מקרית, אינה מופרכת. התובע טוען שמדובר ב"טעות" מכוונת על מנת למנוע ניסיון לשחזר באמצעות מצלמות אבטחה את האירוע. בהליך הפלילי איציק יהודה התעקש שהאירוע התרחש בקרליבך 13 ושה בדיוק המקום (נספח מא לתצהיר התובע בעמ' 293 ש' 13-6). לעומת זאת, בהליך לפני העיד איציק יהודה "יכול להיות שטעיתי" (עמ' 242 ש' 33-30). גם גנון העידה שהתבלבלה בכתובת (עמ' 141 ש' 37).

101. הרושם הכללי מעדותו של איציק יהודה: באופן כללי מעבר לאמור, הרושם שהותיר איציק יהודה בחלקים נוספים מעדותו לא היה חיובי. למשל, כאשר נשאל אם מה שנכתב בכתב התביעה שהוא עצמו הגיש נגד התובע (בגין לשון הרע) מקובל עליו השיב שלא קרא את כל התביעה לפני שהוגשה. לאחר מכן, כאשר נשאל אם האירוע שמתואר בכתב התביעה שהוא עצמו הגיש ביחס להתרחשות ברחוב קרליבך (קרי, האירוע הרביעי נשוא כתב תביעה זה) הוא נכון, השיב שלא קרא את התביעה (שהוא הגיש) וגם לא אישר לעורך הדין שלו להגישה (עמ' 264 ש' 22-16).

102. המסקנה היא שהוכח במאזן ההסתברויות שהמעצר הרביעי היה בלתי חוקי. לא מדובר רק ברשלנות אלא בשימוש לרעה בכוח שניתן לאיציק יהודה כשוטר. כאמור, איציק יהודה היה "טעון" על התובע בגין האירוע השלישי שהותיר בו כעס רב ויש להניח שזה ההסבר (הלא מוצדק) למעצרו של התובע, ללא כל סיבה, באירוע הרביעי.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

103. להלן אתייחס למספר טענות שהעלו הנתבעים בסיכומיהם בקשר לחלק הראשון של האירוע הרביעי:

104. הנתבעים מפנים לדו"ח המעצר של התובע מיום 11.12.15 (נספח 31 לתצהיר עו"ד גלעם) וטוענים שמהדו"ח עולה שהתובע נעצר בחשד לאיומים, עשיית מעשה מגונה, תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והעלבת עובד ציבור. זאת, כך נטען, בניגוד לטענתו של התובע לפיה נעצר בעקבות תשובתו לגנון. אלא שגם לגרסת איציק יהודה אירוע המעצר בשטח היה בגין העלבת עובד ציבור עת התובע כינה אותו "בהמה" (ראו דו"ח הפעולה של איציק יהודה וכן ראו עדותו של איציק יהודה בהליך הפלילי שם טען שעילת המעצר היא שהתובע כינה אותו "בהמה" - נספח לא לתצהיר התובע בעמ' 297). לכן, אין מקום לטענה לפיה, כביכול, היו עילות מעצר נוספות נכון לרגע המעצר עצמו. יתר העבירות שיוחסו לתובע עניינן בהתרחשות נטענת שארעה לאחר רגע המעצר עצמו. אציין שהתובע מודה שכינה את איציק יהודה "בהמה", אך לטענתו עשה כן רק לאחר שנעצר באופן בלתי חוקי ובנסיבות ולאור כל האמור לעיל, אני מאמין לתובע.

105. הנתבעים טוענים שהתובע נשאל מדוע היה צריך להעיר הערה סקסיסטית לגנון ברחוב והשיב: "היא ממש גירתה אותי, בגלל זה" (עמ' 123 ש' 18-22). אלא שמדובר בהוצאת דברים מהקשרם שכן ברור לחלוטין מהפרוטוקול (וזה היה גם ברור לכל מי שנכח באולם בית המשפט) שהתובע התבטא בציניות (בחוסר טעם) וכי התובע הכחיש מיד מכל וכל כל אמירה מסוג זה כלפי גנון.

106. הנתבעים טוענים שהתובע תולה יהבו בערעור מהימנות השוטרים איציק יהודה וגנון אך לטענתם, יש לבחון דווקא את מהימנות התובע. הנתבעים מנסים להצביע על סתירות בגרסאות התובע (ס' 34 לסיכומיהם). אלא שסתירות נטענות אלו אין עניינן באירוע שהוביל למעצר עצמו.

107. הנתבעים טוענים שעדותו של עידן אורין ביחס לעד הראיה רחוקה מלהיות "ראיית זהב" שכן עידן אורין לא זכר את האירוע העיקרי – מעצרו האלים של התובע עצמו. החשיבות בעדותו של עידן אורין היא בכך שהוא אישר את גרסתו של התובע ביחס לעד הראיה ובכלל זה לכך שאיציק יהודה הורה לעד הראיה למחוק את הסרטון שצילם ובכך השמיד ראיה רלבנטית שיכלה לשפוך אור על מה שהתרחש באמת. איננו יודעים שעד הראיה צילם בוודאות את אירוע המעצר עצמו, אך בכך שאיציק יהודה הורה לו למחוק את הסרטון והוא אכן מחק אותו, ברור שלאיציק יהודה היה אינטרס מובהק למנוע את קיומו של הסרטון.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

108. הנתבעים טוענים שתצהירו של עידן אורין בהליך זה אינו חתום ואינו מאומת. הנתבעים אינם מבקשים להתעלם מעדותו בהליך הפלילי אלא רק מציינים עובדה זו. בעניין זה אעשה סדר. להודעת התובע מיום 16.11.22 על הגשת תצהירים, צורף תצהיר לא חתום של עידן אורין ונכתב בהודעה שמבוקש להגיש תצהיר חתום שלו בימים הקרובים. תצהיר חתום אכן לא הוגש. בדיון תזכורת בנוכחות הצדדים מיום 20.7.23 הושגו הסכמות על ויתור על חקירת חלק מהעדים. ב"כ הנתבעים אמרה: **"אנו מסכימים לוותר על חקירתו הנגדית של עידן אורין שהגיש תצהיר מטעם התובע"**. בהחלטה שניתנה במעמד הדיון נקבע כי בשים לב לכך שחלק מהעדים נחקרו במסגרת ההליך הפלילי, הסכימו הצדדים לוותר על חקירת אותם עדים תוך שמוסכם על הצדדים שהתצהירים שהוגשו יישארו בתיק וכך גם ישמשו כראיה הפרוטוקולים מההליך הפלילי שבהם נחקרו אותם עדים וכל צד יוכל לטעון במסגרת הסיכומים כפי חוכמתו.

הנתבעים מעולם לא העלו כל טענה בעניין אי החתימה על תצהירו של עידן אורין, למעט בסיכומיהם. מכל מקום, בפסק הדין הסתמכתי על עדותו של עידן אורין בהליך הפלילי (בעניין זה לא עלתה כל טענה מצד הנתבעים בדבר קבילות העדות ואף הוסכם כאמור שהעדויות ישמשו כראיות בתיק זה). לכן, אין חשיבות לכך שהתצהיר אינו חתום שכן ממילא לא הסתמכתי על התצהיר עצמו.

109. הנתבעים טוענים שכל שהוכח הוא שהיה כנראה עד ראיה עם טלפון נייד. ולא ברור אם צילם ומה צילם (ס' 43 לסיכומי הנתבעים). ראשית, הוכח הרבה מעבר. שנית, ניתן היה לצפות מהנתבעים להתייחס ביתר חומרה לעובדות שהתבררו ולא לנסות למזער את העובדות שהתבררו ביחס לעד הראיה.

110. הנתבעים כותבים בסיכומים (ס' 46): **"מוצע, שבית המשפט, טרם קובעו קביעות עובדתיות בנוגע למהימנות העדים, הוא יתרשם מאופן התנהגותו והתבטאויותיו של התובע בתיעודים המצולמים הקיימים, וכן באולמות בית המשפט, בשני הליכים"**. לאור זאת, נטען שיש להעדיף את גרסתו של איציק יהודה ביחס לאירוע הרביעי. נימוסיו והליכותיו של התובע, שניתן בהחלט לחלוק עליהם, אינם יכולים לשמש נגדו כשמנגד הוכחה ברמה הנדרשת השמדת ראיה באירוע המעצר ושימוש לרעה בכוחו של איציק יהודה כשוטר.

המשטרה מנועה מעשיית שימוש בכוחה הרב ויפיה לעניין זה הדברים שנקבעו בבג"צ 7141/05 ויתקין נ' מפכ"ל המשטרה (נבו 27.2.2006):

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 20-12-69349-20 פלוני נ' יהודה ואח'

"המשטרה אמורה להגן על הסדר והביטחון הציבורי, ולהבטיח את שלומו של הפרט והכלל. היא לא נועדה להפיל את חיתתה על הסביבה, והיא מנועה מעשיית שימוש בכוחה שלא למטרה לשמה הוא הופקד בידיה. סטייה ממושכלות יסוד אלה, או אף קיומו של חשש לסטייה כזו, מחייב בחינה מעמיקה של ההשלכות המתחייבות מכך הן לגבי הפרט הנחשד או המואשם, הן לגבי המשטרה כזרוע מרכזית של השלטון, וכל אלה בהתייחסם לנורמות ואורחות פעולה הצריכים לאפיין את גופי השלטון בישראל"

החלק השני של האירוע הרביעי

111. במסגרת האישום השלישי יוחסה לתובע עבירה של מעשה מגונה בפומבי. סעיף 9 לכתב האישום מפרט את העובדות שיוחסו לתובע: "בעת השהות בתא העצורים בתחנת המשטרה, לאחר ששחרר מאזיקו וכשהוא מודע לעובדה כי בחדר מותקנת מצלמת אבטחה, התבקש הנאשם להתלוות אל השוטר למקום מוצנע לצורך ביצוע חיפוש על גופו. בתגובה ועל מנת לבזות מינית את השוטרים, הפשיל הנאשם את מכנסיו ואת תחתוניו בנוכחות השוטר איציק והשוטרת עדן וחשף את איבר מינו בפניהם". כאמור לעיל, בשלב מוקדם יחסית של ההליך הפלילי ועד טרם החל שלב הראיות, המדינה ביקשה לזכות את התובע מעבירה של מעשה מגונה בפומבי והתובע זוכה.

112. התובע טוען שלא היה מקום להגיש כתב אישום בעבירה של מעשה מגונה בפומבי. התובע טוען שחווה אלימות במהלך מעצרו הבלתי חוקי ונדרש לחיפוש בהפשטה. התובע טוען שראה שיש מצלמה בחדר וכי זו שימשה לו כמגן וכי הוא סרב לצאת מטווח המצלמה מתוך חשש והוריד את מכנסיו על מנת לאפשר חיפוש בטווח המצלמה, תוך שהוא מוותר על פרטיותו כזכותו. התובע טוען שהוא היה "במצב נפשי מובן, המערב כעס וחשש, ועל כן אין לשפוט את החלטתו הרגעית והמוצדקת (בשל חששו להתלוות עם יהודה מחוץ לטווח המצלמה) להישאר באזור המתועד" (ס' 42).

113. אירוע זה תועד במצלמה שבתחנת המשטרה ובעיקרו אינו שנוי במחלוקת. מצפיה בסרטון ברור שהתובע מבין שהמקום מצולם שכן התובע יוצר קשר עין ומצביע על המצלמה. למרות זאת, כשנשאל בחקירה אם הפשיל את מכנסיו השיב "רק בשירותים". בחקירתו הנגדית, הסביר את תשובתו בכך שזלזל בחוקרת והיה כעוס (עמ' 136 ש' 15 ועמ' 139 ש' 26-22). מובן שאין לקבל הסבר זה. כעס, גם אם מוצדק, אינו יכול להכשיר אי אמירת אמת.

114. השאלה אם הגשת כתב אישום שכלל עבירה של מעשה מגונה בפומבי מבססת, בנסיבות העניין, עילת תביעה בניזקין כנגד הפרקליטות תידון במסגרת הפרק שנוגע לשאלת האחריות של הפרקליטות.

סיכום ביניים של ארבעת האירועים נשוא התביעה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

115. מתוך ארבעת האירועים נשוא התביעה – ששלושה מהם כללו מעצר של התובע, נקבע כי המעצר באירוע השני והמעצר באירוע הרביעי היו בלתי חוקיים. התביעה בגין האירוע הראשון נדחתה. כך גם התביעה בגין האירוע השלישי.

116. מכאן אעבור לדון בטענות כנגד הפרקליטות ומח"ש.

יש לדחות את התביעה כנגד הפרקליטות

המסגרת הנורמטיבית

117. בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון ניתן להטיל אחריות על גורמי התביעה בגין התרשלותם. ראו למשל, עניין **עזבון יוסף** לעיל:

"הפעלת סמכויותיו של התובע כפופה לשיקולים מסוגים שונים. מצד אחד, הוא משמש חוליה מרכזית במערכת אכיפת החוק, בליווי החקירה הפלילית ובניהול ההליך הפלילי מטעם המדינה. מצד שני, בתור נציגה של המדינה, עליו להקפיד הקפדה יתירה על זכויותיו של הפרט הנתון להליך הפלילי, ולהגן מפני פגיעה בלתי מידתית בזכויותיו. ביצוע תפקידי אכיפת החוק על-ידי התביעה כפוף, אפוא, לחובת הקפדה מוגברת על זכויות הנחקר או הנאשם, ובתוך כך, לנקיטת זהירות מיוחדת מפני פעולות להפללת אדם שלא היה מעורב בפלילים. במסגרת זו, חלה על רשויות התביעה חובה לבחון בקפדנות ראיות אשר נאספו במהלך חקירה כדי לקבוע אם יש מקום לשלילת חירותו של האדם במעצר; אם יש מקום להגשת אישום נגדו; ואם ראוי לנהל הליך פלילי בבית משפט נגדו [...] על רקע הפגיעה החמורה הצפויה לאדם מניהול הליך פלילי נגדו, על התביעה להשתכנע כי חומר הראיות שנאסף מצדיק ניהול משפט נגדו [...] היותה של התביעה חלק מרשות אכיפת החוק מטילה עליה חובת זהירות בעלת משקל מיוחד בכל הקשור בניהול הליך פלילי כנגד אדם. המדיניות המשפטית המטילה אחריות על גורמי התביעה הפלילית בגין התרשלותם מתבססת על עיקרון השוויון בפני החוק, ומניעת הפלייה פסולה. היא מניחה קיומו של סטנדרט זהירות שנועד להבטיח הפעלת אמצעים ראויים וסבירים בניהול ההליך הפלילי, ולאזן כראוי בין תכלית אכיפת החוק הפלילי לבין שמירה על זכויות הפרט הנתון בהליך הפלילי"

וראו גם ע"א 2979/15 בן עמאר סעד נ' מדינת ישראל (נבו 5.7.2017) וכן ראו ע"א 3195/22 עבד אלקאדר נ' מדינת ישראל (נבו 28.2.2024):

"אין עוררין על חובתן של רשויות התביעה להפעיל את סמכויותיהן בזהירות, במיומנות ובהגינות, ולצד תפקידה המרכזי של התביעה במערכת אכיפת החוק, עליה לנקוט אמצעי זהירות סבירים שלא להסב נזק לנחקר או לנאשם, ולהיזהר מנקיטת הליכי שווא כנגד חפים מפשע"

118. זיכוי, כשלעצמו, אינו מלמד על החלטה רשלנית להעמיד לדין. ברור גם שיש לבחון את התנהלות הפרקליטות בזמן אמת בהתאם לנתונים שעמדו בפניה הן בהגשת כתב האישום והן לאורך ההליך הפלילי, ובשים לב לשיקול הדעת הרחב מאד שיש לה בשאלה אם להעמיד לדין אם לאו. לא כל החלטה של הפרקליטות, גם אם מדובר בהחלטה מוטעית, היא בהכרח

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 20-12-69349-20 פלוני נ' יהודה ואח'

החלטה רשלנית שמלמדת על הפרת חובת הזהירות. ראו למשל, ע"א 2979/15 בן עמאר סעד נ' מדינת ישראל (נבו 5.7.2017):

"על הפרקליטות לבחון את עצמה תוך כדי ההליך, ככל שמתבררות עובדות חדשות, אם ראוי להמשיך בהליך הפלילי, אם לאו; אך לעתים רבות מצויות שתי האפשרויות בתוך מתחם הסבירות של שיקולי הפרקליטות, ואין להסיק בהכרח מכך שהחלטה להעמיד לדין התבררה למפרע כבלתי נכונה, שהפרקליטות הפרה את חובת הזהירות המוטלת עליה. נקודה זו נכונה ביתר שאת, בהתחשב בשיקול הדעת הנרחב המוקנה לגורמי הפרקליטות בהחלטות כגון דא. בפסיקתנו מקובל, בקשר לביקורת שיפוטית מינהלית על החלטות הפרקליטות בתחום זה, כי לפרקליטות נתון מתחם רחב של שיקול דעת בכל הנוגע להחלטות על העמדה לדין, במיוחד כשהבסיס להחלטה הוא הערכת משקל הראיות בתיק, ומשכך – ביקורת שיפוטית על החלטותיה תעשה בצמצום (ראו למשל: בג"ץ 2540/15 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.8.2015)). תפיסה זו באשר למתחם הסבירות בהקשר המינהלי, צריכה להקרין גם על תפיסת מתחם הסבירות בהקשר הנזיקי (אף שכמובן אין התאמה בין שתי הקטגוריות)"

119. השאלה שלפניי אינה האם התובע ביצע את העבירות שיוחסו לו. זה אינו משפט חוזר אזרחי (ע"א 8209/19 דויטש נ' מדינת ישראל - רשות העתיקות (נבו 1.7.2021)). השאלה היא האם החלטת הפרקליטות להגיש כתב אישום כנגד התובע באישומים שיוחסו לו, היתה מוצדקת בהתחשב בנתונים שהיו בפני הפרקליטות באותו מועד (ראו למשל, ת"א (מחוזי מרכז) 14-03-34486 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו 8.4.2018)).

יישום הדין על ענייננו

120. התובע טוען שהפרקליטות פעלה בזדון כנגדו ולמצער ברשלנות. לטענתו, "נרתמו מספר פרקליטים, באישור, בידיעת ובהובלת פרקליטת המחוז בכבודה ובעצמה, ובסופו של יום גם באישור המשנה לפרקליט המדינה, לרדוף אחר סיניגור פעיל, נמרץ ורב זכויות במערכת המשפט..." (ס' 5 לתביעה).

121. לאחר בחינת כלל הראיות, העדויות והטענות, אני סבור שיש לדחות את התביעה כנגד הפרקליטות.

הטענה לזדון מצד הפרקליטות או חלק מפרקליטיה, טוב היה שלא היתה נטענת. מדובר בטענה קשה בעלת גוון פלילי שנטענה ללא בדל ראיה ואני דוחה אותה מכל וכל.

122. בענייננו, כפי שאראה להלן, הפרקליטות שקלה בכובד ראש את ההחלטה אם להגיש כתב אישום אם לאו והחלטתה לא נגועה בהתרשלות. כמו כן, גם לאחר הגשת כתב אישום,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

הפרקליטות שבה ובחנה את מצב התיק, בהתאם להתפתחויות שחלו בו, ואף חזרה מחלק מהאישומים.

123. אין ספק שבמבחן התוצאה, התובע נאלץ להתמודד עם הליך ארוך שבסופו זוכה מכל האישומים. זוהי אכן תוצאה קשה מבחינת התובע. אולם, אם בכל מקרה של זיכוי נסיק רשלנות מצד המאשימה, התוצאה תהיה קשה אף יותר ותפגע באופן משמעותי בתפקודה של התביעה ותיצור אפקט מצנן שיפגע באכיפה הפלילית.

124. המבחן להגשת כתב אישום הוא סיכוי סביר (ולא סיכוי ודאי) להרשעה ועניין ציבורי בניהול המשפט. מטבע הדברים, בחינת הראיות לצורך ההחלטה אם קיים סיכוי סביר להרשעה נעשית מראש בטרם עברו הראיות את כור ההיתוך של ההליך המשפטי ובטרם הוצגו ראיות ההגנה.

125. בענייננו, במסגרת ההחלטה להגיש כתב אישום כנגד התובע נשקלו גם הרשעותיו הקודמות. קודם להגשת כתב אישום נעשתה פניה על ידי פרקליטות המחוז לפרקליטות המדינה לקבלת אישור יועמ"ש בהתאם להנחיה 4.1004 להנחיות היועץ המשפטי לממשלה, בשל העובדה שבאישום השני תיפקד התובע כעו"ד. מנהל המחלקה הפלילית בפרקליטות המדינה, עו"ד ג'ואי אש, החליט כי יערך לתובע שימוע. לתובע אכן נערך שימוע. טענותיו לא התקבלו. לאחר השימוע, נעשתה פניה נוספת לפרקליטות המדינה, ועו"ד למברגר שהיה פרקליט המחוז ובינתיים קודם להיות המשנה לפרקליט המדינה (עניינים פליליים), החליט לאשר את הגשת כתב האישום (מוצג נ' למוצגי התובע). אם כן, כתב האישום לא הוגש כלאחר יד. נערך הליך סדור שאף כלל שימוע לתובע (למרות שלא היתה חובה לערוך לתובע שימוע).

אציין שהתובע טען, במסגרת הליך זה, כי קיים טעם משמעותי לפגם בכך שאותו גורם (עו"ד למברגר בכובעו כפרקליט המחוז) שביקש את אישור היועמ"ש הוא זה שבכובעו כמשנה לפרקליט המדינה אישר את הבקשה של עצמו. טענה זו לא נטענה בכתב התביעה ולטעמי מן הראוי היה להעלות אותה במסגרת ההליך הפלילי. מכל מקום, משהטענה לא נטענה בכתב התביעה, לא מצאתי שיש מקום להתייחס אליה במסגרת פסק הדין.

126. מכאן אעבור להתייחס לכל אחד מהאישומים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

127. **ביחס לאישום הראשון**, עיקר טענותיו של התובע נוגעות לאותו סרטון מצלמת האבטחה ולכך שהפרקליטות לא טרחה לברר מי הדמויות בסרטון ואילו היתה עושה כן היתה מגיעה למסקנה שאין שחר לטענות בדבר הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

ראשית, עו"ד גלעם הסביר שצפה במצלמות האבטחה ולא הצליח להבין מהן "דבר" (עמ' 49 ש' 9-10, עמ' 52 ש' 25). עו"ד גלעם גם הסביר שהתובע לא הסביר בשימוע מה רואים בסרטון ומדוע זה משרת אותו וכי "אני ב-15 שנותיי והפרקליטות לא נתקלתי בו, שמישהו מגיע לשימוע ומסרב להשתמש בכלים שיש לו, כדי למנוע הגשת כתב אישום הרי זו המטרה בשביל זה" (עמ' 53 ש' 18-20). לתובע ניתנה הזדמנות, במסגרת השימוע, לשכנע בדבר צדקת טענותיו בקשר עם הסרטון אך הוא לא עשה כן.

שנית, כאמור לעיל, גם אני סבור שהסרטון לא ברור.

שלישית, התובע בחר שלא למסור גרסה בחקירתו במשטרה. כלומר, התובע לא נתן גרסה נגדית אלא רק הכחיש את האירועים בטענה כללית ש"לא היה ולא נברא". אילו התובע היה מוסר גרסה מפורטת, יש להניח שגרסתו היתה נבדקת.

רביעית, בית המשפט בהליך הפלילי מצא כי התקיימו יסודות העבירה אך בסופו של דבר החליט לזכות את התובע בשל זוטי דברים. כלומר, למרות הסרטון, מצא בית המשפט בהליך הפלילי שמתקיימים יסודות העבירה. הזיכוי בשל זוטי דברים נעשה, בין היתר, בשל חלוף הזמן ובשל כך שהחלטה להגיש כתב אישום נעשתה בשל הצטברות של מספר אישומים מהם זוכה בינתיים התובע.

חמישית, התובע טוען שהחלטה להעמיד אותו בסיכון להרשעה באישום הראשון, לאחר שזוכה מכל יתר האישומים ובשים לב לכך שנותרה עבירה בודדת של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו שהיא עבירה שלטענתו, מעמידים בגינה לדין, כעבירה בודדת, במקרים נדירים, היא החלטה רשלנית וזדונית.

לאחר זיכוי התובע מכל יתר העבירות (אין להשיב לאשמה ביחס לאישום השני, חזרה מהעבירה של מעשה מגונה בפומבי באישום השלישי וחזרה מהעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לאחר העדות של עידן אורין), ניתן היה גם לקבל החלטה לחזור מהאישום הראשון לאור ההתפתחויות. בקשתו של התובע נשקלה ואף הועברה לעו"ד למברגר ששקל את הדברים והחליט שלאור עמדת הפרקליט התובע בתיק בדבר סיכוי סביר להרשעה ולאור זאת שאנו נמצאים בישורת האחרונה, נכון יהיה להשאיר את ההכרעה לבית המשפט

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

ששמע את הראיות ויוכל לגבש החלטה על סמך מכלול הנתונים שבפניו (ס' 21 לתצהיר עו"ד למברגר).

החלטתו של עו"ד למברגר מצויה בליבת מתחם הסבירות. עצם העובדה שניתן היה להחליט גם אחרת, אינה הופכת את ההחלטה לבלתי סבירה. גם אם נותר אישום יחיד הרי שבשים לב גם להליך הפלילי הקודם ולכך שבאותה נקודת זמן שבה התובע פנה לשקול מחדש (נספח לט' לתצהירו) וניתנה החלטת עו"ד למברגר, כבר הסתיים שלב הראיות ואף נשמעו סיכומי הצדדים וכל שנותר הוא להמתין להכרעת הדין שניתנה ימים בודדים לאחר מכן, ההחלטה להותיר את ההכרעה לבית המשפט לא היתה כה בלתי סבירה באופן שמבסס עילת תביעה נזיקית.

128. **ביחס לאישום השני**, הפרקליטות היתה מודעת, בעת הגשת כתב האישום הן לקושי באי הזדהות השוטרת שירה ברייב והן לקושי שבמעורבות אביה, ראובן ברייב באירוע. עם זאת, עמדת הפרקליטות היתה שאין בקשיים אלו כדי להימנע מהגשת האישום, בין היתר, לאור המובהקות, לשיטתם, בהפרעה לשוטר שגם תועדה, כפי שהסביר עו"ד גלעם בעדותו (עמ' 63 ש' 27-21): **"ואני אומר לך שוב אני עו"ד הרבה מאוד שנים, הפרעה כזאת אני לא ראיתי, ביזוי כזה של שוטרת אני לא ראיתי, החוסר אונים שלה שם, מפריע לי עד עכשיו, כשאני שומע שוטרת צועקת ככה לאזרחים שיבואו לעזרה שלה, אז הפרעה בעוצמה הזאת אני לא ראיתי, הרבה מאוד שנים, בסדר? ולכן אני אומר לך, אם נגיד לא היה וידאו, בסדר? אם נגיד לא היה וידאו והייתי צריך לסמוך רק על מהימנות של שוטרים יכול להיות שאז הייתי אומר רגע אם הם כשלו באחד, שתיים יכול להיות שזה משליך, "**

בית המשפט בהליך הפלילי, לא קיבל עמדה זו של הפרקליטות וזיכה את התובע אף מבלי שנדרש להשיב לאשמה בנימוק שדרישתו של התובע לקבל פרטים מהשוטרת היתה לגיטימית ומעורבות האב היתה מיותרת ולא תקינה וכי **"נוכח התנהגותם הפסולה של השוטרת שירה ברייב ואביה ראובן ברייב"** הגיע בית המשפט למסקנה **"שאין לחייב את הנאשם להשיב לאישום 2"**.

הניתוק שהפרקליטות ערכה בין ההתנהלות הלא תקינה של השוטרים לבין התנהלות התובע, לא התקבל על ידי בית המשפט בהליך הפלילי. עם זאת, אני סבור שהחלטת הפרקליטות לבחון את הדברים במנותק, כאשר התנהלות התובע מתועדת בשני סרטונים שבהם נראה התובע, בין היתר, כשהוא לא מאפשר באופן עקבי ומספר פעמים לשוטרת לסגור את דלת הניידת וזאת ללא כל זכות ואינו נשמע להוראת השוטרת לזוז ממקומו על מנת שהיא תוכל לסגור את דלת הניידת, היא החלטה סבירה שאינה מקימה עילת תביעה בנזיקין. עוד אציין שאמנם שירה ברייב נהגה שלא כדין עת סירבה להזדהות אך התובע ידע

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

את שם שותפתה, צילם את מספר הרכב של הניידת ויכול היה (בקלות) לדעת את פרטיה של שירה ברייב לאחר שהיה מקבל את הדו"ח מעידו.

גם אם התובע האמין, בכל ליבו, שהוא פועל כדין, אין משמעות הדבר שהוא היה פטור, בנסיבות העניין, מלציית להוראות השוטרת – ראו החלטת של השופט י' כשר ברע"א 5343/23 שילוני נ' משטרת ישראל (נבו 28.1.2024): "אסתפק על כן בלציין את שנדמה כברור מאליו: אמונתו הכנה של אדם כי הוא נוהג כדין, ולכן שהנחייתו של שוטר שיחדל ממעשיו הינה מוטעית, אפילו אם תתברר בדיעבד כנכונה (והשוטר הוא שטעה), אינה מהווה טעם מספיק לאי ציות להוראת השוטר. זאת, למעט בנסיבות קיצוניות ומיוחדות במינן. מהן אותן נסיבות קיצוניות ומיוחדות, ומהן ההשלכות, במישור דיני הנזיקין, של התנהגות שלא כאמור לעיל – בכך, כאמור, אין צורך להכריע בעניין דנן".

129. **ביחס לעבירת מעשה מגונה בפומבי במסגרת האישום השלישי**, כמתועד בסרטון, התובע הפשיל את מכנסיו ותחתוניו וחשף את איבר מינו בפני איציק יהודה כאשר גנון נמצאת בחדר ופונה לצאת. במסגרת ההליך הפלילי נערכה ישיבת גישור בפני כבוד השופט סגן הנשיא [כתוארו אז] צחי עוזיאל במסגרתה הוצע לסיים את ההליך באופן מסוים (נספח 1 לתצהיר עו"ד גז אייזנשטיין). ההצעה לא השתכללה לכדי הסכמה שכן הפרקליטות סברה שהתובע חזר בו מהסכמות שהושגו עימו בהליך הפלילי הקודם. מכל מקום, במסגרת הצעת כבוד השופט עוזיאל נכתב, בין היתר כך בהתייחס לאישום בעבירה של מעשה מגונה: "מבלי לקבוע מסמרות, סבורני כי בצדק נטען על ידי הנאשם כי לא היה מקום לכתחילה לייחס לו עבירת מין באישום השלישי. צפייה בסרטון מלמדת כי יש קושי לטעון מבחינה עובדתית כי הנאשם חשף את איבר מינו בפני השוטרת, על כל המשתמע מכך. גם אם יוחלט להמשיך בהליך, סבורני כי על התביעה לשקול נתון זה פעם נוספת". כמתואר בתצהירה של עו"ד גז אייזנשטיין, בעקבות אותה המלצה נערכה פגישה נוספת בפרקליטות בעניין, צפו שוב בסרטון ולמרות שסברו שהסרטון מגבש את יסודות העבירה של מעשה מגונה, החליטו "לאור דבר השופט המגשר בנוגע לעבירת המין מושא הוראת החיקוק באישום השלישי, ולאור נסיבות ההתפשטות, כי נכון יהיה למחוק את הוראת החיקוק הנוגעת לעבירה של מעשה מגונה בכתב האישום". ואכן, במסגרת הדיון מיום 20.11.18, זוכה התובע מעבירה של מעשה מגונה בפומבי. התנהלות הפרקליטות בעניין זה מלמדת, שבניגוד לטענות התובע, הפרקליטות שקלה עמדתה לאורך ההליך והיתה קשובה להערות בית המשפט. כמו כן, אינני סבור שהחלטת הפרקליטות לפיה פעולת התובע היוותה, בנסיבות העניין, ביזוי מיני כאשר התובע מפשיל את מכנסיו ותחתוניו באופן מופגן, היא כזו שחורגת ממתחם שיקול הדעת שנתון לפרקליטות. ולבסוף, גם אם מלכתחילה לא היה מקום לכלול במסגרת כתב האישום עבירה של מעשה מגונה בפומבי (ואינני קובע זאת),

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

התובע זוכה מעבירה זו בשלב מוקדם ומקדמי של ההליך ואין לזקוף את הסכמתה של הפרקליטות לזיכוי התובע, בשלב מוקדם, לחובתה.

130. **ביחס לעבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו במסגרת האישום השלישי**, לאור

ההתפתחות בהליך הפלילי ועדותו של העד עידן אורין שמסר שראה שהשוטרים ביקשו מעד הראיה שלא לצלם את האירוע ולמחוק את הסרטון שמתעד את האירוע, החליטה הפרקליטות לחזור בה מהאישום. גם כאן הדבר מלמד שבוודאי לא היה זדון מצד הפרקליטות וכי הפרקליטות שקלה עמדתה לאור ההתפתחויות בהליך. מכל מקום, האישום השלישי לא היה צריך לבוא לעולם לאור מסקנותיי ביחס לאירוע הרביעי לעיל. עם זאת, הפרקליטות הסתמכה על דו"חות השוטרים, כאשר לא היתה בפניה עדותו של העד עידן אורין וזו גם לא הוצגה בשימוע. התובע בחקירתו במשטרה באותו יום של המעצר סיפר על עד הראיה (נספח 33 לתצהירו של עו"ד גלעם בעמ' 246 ש' 18-26). עם זאת, בהשלמת חקירה שבוצעה לתובע ביום 24.7.16 סרב הוא להשיב לשאלות בטענה שזה לא תקין שהתיק נחקר בתחנת המשטרה שמעוניינת בתוצאות התיק. בפני הפרקליטות עמדה גם חקירתו של איציק יהודה במח"ש שם אישר את קיומו של עד הראיה וטען שלא היתה לו סוללה בטלפון (נספח 36 לתצהיר עו"ד גלעם) וכן מזכר של חוקרת ששוחחה עם איציק יהודה וזה מסר לה שהוא "לא יודע על איזה עד אתיופי מדובר". בנסיבות אלו, נראה לכאורה שהיה על הפרקליטות לדרוש את מיצוי הבירור ביחס לעד הראיה. עו"ד גלעם בתצהירו לא נותן הסבר לכך. אלא שגם אם הפרקליטות טענה, לא כל טעות מהווה התרשלות ואין לבחון את הדברים "בחוכמה שלאחר מעשה":

"ככל שבסבירות התנהלותם של גורמי החקירה עסקינן, יש לבחון את הדברים תוך מתן הדעת על כך שבמקרים רבים דומה מלאכתם של גורמים אלה להילוכו של אדם המגשש את דרכו באפילה והמחפש אחר נקודות אחיזה ראייתיות שיאירו את תמונת המצב ויאפשרו לו להביא את האשמים לדין. לא כל טעות הנעשית במהלך החקירה ובזמן אמת מהווה על כן הפרה של חובת הזהירות והתרשלות מצד גורמי החקירה. אכן, חוכמה "קטנה" בהקשר זה היא "החוכמה שלאחר מעשה", אותה מציג מי שהתמונה הניצבת בפניו כבר מוארת, בהעלותו כנגד גורמי החקירה טרזניה על כך שלא הבחינו או לא ייחסו חשיבות לרסיס מידע כזה או אחר. לטעמי, בחינת הסבירות של התנהלות גורמי החקירה בהקשר זה ראוי לה כי תיבחן בהתחשב במכלול הנתונים שנגלו או שיכולים היו להתגלות בזמן אמת" (ראו עניין עזבון יוסף)

131. אציין שתרופתו של התובע תימצא בחיוב המשטרה ואיציק יהודה בגין הנזק שנגרם לו כתוצאה מהאישום השלישי בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

132. להלן אתייחס לטענות נוספות שהעלה התובע בקשר עם הפרקליטות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

133. לטענת התובע הפרקליטות פעלה ממניעים זרים של חשש מתביעה אזרחית. התובע מבקש ללמוד על מניעה הזרים של הפרקליטות מכך שבפגישה שנערכה אצל כבוד השופט (בדימוס) דוד רוזן כנציב תלונות הציבור על מייצגי המדינה בערכאות, לאחר שהמדינה חזרה בה מהאישום במעשה מגונה ובעקבות תלונה שהגיש התובע בעניין, השתתפה מטעם הפרקליטות גם עו"ד אורנה פורגש, מנהלת מחלקת הנזיקין בפרקליטות מחוז תל אביב (אזרחי). התובע מצרף את החלטת הנציב מיום 16.4.19 ממנה למד על השתתפות עו"ד פורגש בפגישה.

ראשית, סעיף 23 לחוק נציבות תלונות הציבור על מייצגי המדינה בערכאות, התשע"ו-2016 קובע כי: **"דין וחשבון, החלטה, חוות דעת וכל מסמך אחר שהכינו הנציב או עובדי הנציבות במסגרת מילוי תפקידם, וכן הודעה שהתקבלה בידי הנציב או עובדי הנציבות במסגרת מילוי תפקידם, לא ישמשו ראיה בהליך משפטי או משמעותי, למעט במשפט פלילי בשל מסירת עדות שקר"**. ניתן היה לעצור כאן ולדחות את הטענה. למעלה מן הצורך אציין כי התובע טען שבמועד הפגישה אצל הנציב לא היה כל הליך אזרחי תלוי ועומד וגם לא התראה להליך כזה. אלא שבשים לב להליכים אזרחיים קודמים שניהל התובע ובשים לב לכך שברקע, גם טרם סיום ההליך הפלילי, התובע הוא ש"ערבב" בין האזרחי לפלילי, לא מצאתי ממש בטענות התובע בדבר מניעים זרים.

ראו למשל, פניית התובע מיום 3.11.20 לתובע בתיק הפלילי בבקשה שעו"ד למברגר ישקול אם לעמוד על האישום הראשון (נספח לט' לתצהיר התובע), תוך שהתובע "מאיים", בעקיפין, בהליכים אזרחיים וכותב שחובתו של עו"ד למברגר לשקול את הדברים מחדש ו"אי קיום חובה זו תהווה רשלנות ברת תביעה, הן כנגד מי שמנע זאת ממנו והן כנגדו, בהיותו מאשר כתב האישום כולו אשר לא דרש עדכון על התפתחות כה דרמטית בתיק (לצד אחריותו השילוחית)". אמנם פניה זו מאוחרת למועד הפגישה אצל הנציב אך היא מלמדת שהתובע עצמו כרך בהליך הפלילי התראות על תביעה אזרחית ועשה שימוש בהתראות במישור האזרחי, כדי לנסות לקדם את ענייניו במישור הפלילי.

134. התובע טוען כי במסגרת האירוע השני, הוא נחקר במשטרה מבלי שניתן אישור פרקליט המחוז וכי הפרקליטות התעלמה מאי חוקיות זו עת הגישה את כתב האישום. בהתאם לפקודה מס' 14.01.13 מיום 4.1.15 מקום בו מבוקש לחקור פרקליט כחשוד בעניין הקשור לשירות המקצועי שנתן, נדרש לקבל את אישור פרקליט המחוז. בענייננו, האירוע השני התרחש ביום 22.2.15 – כלומר בזמן שהפקודה, שהחליפה פקודה קודמת, היתה בתוקף. למרות זאת, אין חולק שלא ניתן אישור פרקליט מחוז לחקירת התובע. עו"ד למברגר אישר בחקירתו הנגדית שאין זה תקין: **"אכן, לא הייתי ער לפגם הזה, ועכשיו במחשבה נוספת, אכן בעברי, נתתי אישורים לחקור עו"ד, לבצע חקירה, אתה צודק, אתה צודק"** (עמ' 78 ש' 134).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

1-2). התובע יכול היה לטעון טענה זו בהליך הפלילי. בהינתן שהתובע לא עשה זאת (הגם שלא הוסתר ממנו שלא ניתן אישור כאמור) ובהינתן שהטענה גם לא נטענה בכתב התביעה, אינני סבור שיהיה זה נכון לבחון את משמעות אי קבלת האישור לראשונה במסגרת פסק הדין בהליך זה, ככל שהדבר נוגע לעצם ההחלטה להעמיד לדין את התובע באישום השני.

135. לאור כל האמור, מצאתי שדין התביעה כנגד הפרקליטות להידחות.

יש לדחות את תביעת התובע כנגד המחלקה לחקירת שוטרים

136. ביום 31.12.15 בסמוך לאחר האירוע הרביעי, התובע הגיש תלונה במח"ש כנגד איציק יהודה (נספח לו לתצהיר התובע). התלונה עסקה הן באירוע השלישי והן באירוע הרביעי. מח"ש, לאחר שחקרו את איציק יהודה, החליטו לגנוז את תיק החקירה. התובע הגיש למחלקת העררים בפרקליטות המדינה ערר שנדחה (נספח מב' לתצהיר התובע בעמ' 428). לאחר זיכוי של התובע, התובע פנה ביום 17.11.20 שוב למח"ש בדרישה לפתוח מחדש את תיק החקירה. בתשובה של מח"ש מיום 13.6.21 (קרי, לאחר הגשת התביעה בתיק זה), נכתב שלאחר בחינה מחודשת של התיק ועיון בהכרעת הדין, הוחלט על גניזת התלונה "מן הטעם שנסיונות העניין בכללותן אינן מצדיקות המשך חקירה פלילית... יחד עם זאת, לצד הגניזה במישור הפלילי הוחלט להעביר את התיק, לרבות הכרעת הדין, לבחינת מחלקת המשמעת במשטרת ישראל" (עמ' 434 לנספח מב').

137. התובע הגיש ערר למחלקת העררים בפרקליטות המדינה גם על החלטה זו – ערר שנדחה (מוצג מז' שצורף ביום 12.1.24). בהחלטה של מחלקת העררים צויין, בין היתר, שמבדיקה שערכו מול מחלקת המשמעת במשטרת ישראל, עלה כי לשלושת השוטרים שהעידו (הכוונה לאיציק יהודה, גנון וחמאתי – ג"מ) "נרשם צעד משמעותי של "הדרכה פיקודית". הוצגו סיכומי הראיונות שנערכו לחמאתי ולגנון בהם נרשם: "הובהר לשוטר שהציפייה הברורה מכל שוטר היא לכתוב דו"ח פעולה אשר ישקף את כל אשר התרחש באירוע פלילי שבו הם טיפלו, וכן כי חובה למסור בפני בית המשפט עדות אמת – כל האמת ורק האמת" (מוצג מט למוצגי התובע).

137. אם לנסות לרדת לסוף דעתו של התובע, התובע טוען שאילו מח"ש היתה עורכת חקירה רצינית בזמן אמת, היה מתגלה שאיציק יהודה השמיד ושיבש ראיות – מה, שלטענתו, היה מונע את הגשת האישום השלישי ומוביל, בסבירות גבוהה לסגירת שני התיקים הנוספים.

138. הלכה למעשה התובע מבקש לתקוף מחדש את ההחלטה הראשונה של מח"ש לסגור את התיק החקירה. אם התובע סבר בזמן אמת שההחלטה שגויה לרבות ההחלטה בערר התובע

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

יכול היה להגיש בג"ץ בעניין. אין לאפשר לתובע לתקוף את שיקול הדעת של מח"ש בהחלטה לסגור את התיק, באמצעות הליך אזרחי. כמו כן טענתו של התובע היא ספקולטיבית לחלוטין. זאת ועוד, בפני מח"ש לא עמדה בזמן אמת עדותו של עידן אורין. ולבסוף, בכל מקרה, נקבע כי אין להכיר בחובת זהירות של התביעה (בענייננו, מח"ש) כלפי נפגע עבירה (בענייננו, התובע שנפגע מאיציק יהודה) (רע"א 8153/23 מדינת ישראל נ' שי נפג (16.6.2024)).

בסיכומי התגובה מעלה התובע טענה חדשה לפיה סמכותה של מח"ש היא ייחודית במובן זה שלמח"ש סמכות לא רק להעמיד לדין אלא גם לקבוע, לאחר ביצוע חקירה מקצועית, "שהנתבעת מנועה מלהגיש כתב אישום כנגד התובע ("אישור שפיטה" – מגן)". מדובר בטענה חדשה שאינה מהווה חלק מעילת התביעה ונטענה לראשונה בסיכומי התגובה וממילא גם לא ניתנה לנתבעים הזדמנות להתייחס אליה. לכן, הטענה נדחית.

הפיצוי

139. גובה הפיצוי בגין מעצר שווא נגזר משיקולים שונים שנוגעים לנסיבות המעצר, למידת הרשלנות ולנזק שנגרם, כאשר "באומדן הנזק יש להביא בחשבון את אופיה של שלילת החירות – האם עיכוב בתחנת המשטרה או כליאה מאחורי סורג ובריח; את האופן בו התבצע העיכוב או המעצר – למשל, האם נעשה במקום הומה תוך פגיעה בשמו הטוב של האדם, או שמא הרחק מעיני הציבור; וכמובן את ארכה של שלילת החירות [...]. סקירת פסקי הדין השונים בנושא מעלה כי הסכומים הנפסקים במקרים מעין אלה שונים מאוד ממקרה אחד למשנהו, והכל בהתאם לפרמטרים השונים הנבחנים בכל אירוע לגופו..." (ראו רע"א 4672/14 גליק נ' מדינת ישראל (נבו 6.1.2015)).

140. בפסק דין שניתן לאחרונה על ידי כבוד השופט טל חבקין בת"א (ת"א) 32309-09-22 ורד נ' משטרת ישראל (נבו 12.8.2024) סקר כבוד השופט חבקין דוגמאות למקרים בהם נפסק פיצוי, גובה הפיצוי והנסיבות. אביא את הדברים כלשונם:

"הפסיקה בעניין פיצוי בגין מעצר שלא כדין היא קזואיסטית ונסיבתית באופייה. כך למשל, בעניין גליק שממנו ציטטתי לעיל נפסקו סך של 2,500 ש"ח ו-5,000 ש"ח בהתאמה בגין שני אירועי עיכוב בלתי חוקיים ולא אלימים בני מספר שעות כל אחד. בע"א (מחוזי ב"ש) 59390-06-20 רבינוביץ נ' מדינת ישראל [נבו] (31.12.2020) התקבל ערעור על פסק דין של בית משפט השלום, ובית המשפט המחוזי חייב את משטרה לפצות את המערער, עורך דין, בגין עיכובו על ידי קצין משטרה למחצית השעה שלא כדין בגין חשד לעברה של העלבת עובד ציבור. נפסקו 7,500 ש"ח כפיצוי ו-25,000 ש"ח הוצאות משפט בשתי הערכאות. בת"א (שלום ת"א) 46575/01 עפרה נ' מדינת ישראל [נבו] (13.1.2003) נעצרה התובעת למשך 24 שעות בגין תלונה נגדה על הטרדות. בית משפט של מעצר קבע כי ספק אם היה מקום להותירה ללילה במעצר. בית המשפט שדן בתביעת הפיצויים פסק לזכותה 10,000 ש"ח. בת"א (שלום חדי) 22232-12-19 אוסיפוב נ' מדינת ישראל [נבו] (15.8.2022) נדון עניינה של

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 20-12-69349 פלוני נ' יהודה ואח'

אישה שנעצרה למספר שעות בטענה כי ביצעה מספר התפרצויות. בית המשפט קבע כי היה זה מעצר שווא ופסק לה פיצוי בסך 30,000 ש"ח עקב הנסיבות החריגות של המעצר: לעיני בנה הקטין, ללא מבוגר אחר שישגיח עליו. היא הובלה בניידת כשהיא אזוקה וחווה שני חיפושים על גופה. בת"ק (תביעות קטנות ת"א) 9666-06-21 ורד נ' **משטרת ישראל** [נבו] (5.7.2022) נדון עניינו של התובע דן שנעצר ל-12 שעות במהלך אירוע מחאה בגין "אי הזדהות בפני שוטר". בית המשפט פסק כי אפשר היה לעכב את התובע, מה גם שמעשיו לא גילו עילת מעצר. נפסק לו פיצוי בסך של 11,000 ש"ח. בתא"ם (שלום חי) 947-12-19 **שרף נ' גאנם** [נבו] (8.11.2021) נקבע כי התובע נעצר מעצר שווא, ללא כל יסוד בדיון, ונאזק במקום ציבורי שלא כדין. מעצרו נמשך לילה והוא שוחרר למעצר בית בן יומיים. נפסק לו פיצוי בסך של 15,000 ש"ח. בת"א (שלום ב"י) 16933-11-17 **סימון נ' משטרת פתח תקווה** [נבו] (27.10.2020) התובע עוכב לתחנה לאחר שביצע "מחאת יחיד", שם נעצר ללילה בחשד להפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו ומטרד לציבור. נקבע כי היה זה מעצר שווא, ונפסק לזכותו פיצוי בגובה 30,000 ש"ח. העיכוב והמעצר לא לוו באלימות. בעניין **בן גביר** שאוזכר לעיל נפסקו 12,000 ש"ח בגין "מעצר מנע" לא חוקי של יממה כשהיה בדרך להפגנה. בת"ק (תביעות קטנות פ"ת) 45064-09-18 ורד נ' **משטרת ישראל** [נבו] (30.6.2019) נפסק לזכות התובע דן פיצוי בסך של 3,000 ש"ח בגין מעצר ואיזוק לא חוקיים בהפגנה לפרק זמן של 27 דקות"

באותו עניין, החליט כבוד השופט חבקין להעמיד את הפיצוי "על הרף הגבוה בהשוואה למקרי מעצר שווא אחרים" ופסק פיצוי בסך של 50,000 ₪. התובע באותו עניין הוא צלם שמתעד בין היתר הפגנות שנעצר תוך שימוש בכוח בלתי סביר מבלי שנעשה ניסיון לעכבו בלא שהתקיים יסוד מסוכנות וכאשר הגרסה המסתברת היא שהתובע נעצר עקב היכרות עם קציני משטרה בכירים שהיו במקום על רקע פעילותו ולא כתוצאה מהתנהגותו במקרה הקונקרטי.

בפסק דין נוסף מהעת האחרונה של כבוד השופט עמית יריב בת"א (ב"ש) 55027-02-22 **עוקבי נ' מדינת ישראל משטרת ישראל** (נבו 22.9.24) נפסק לתובע פיצוי בסך של 20,000 ₪. באותו עניין התובע הוא עיתונאי ונקבע שלא היתה כל הצדקה לעיכוב וכי השימוש בסמכות העיכוב נעשה לצורך "ענישה" או "הרתעה" ובהמשך היחס לתובע היה כאל עצור ובוצע בו גם חיפוש בלתי חוקי. כבוד השופט עמית הוסיף וקבע: "אני ער לכך, כי הסכומים שנפסקו בגין מעצר שווא, ודאי בגין עיכוב שווא, הם נמוכים משמעותית מן הסכום שפסקתי בהליך זה. אלא שאני סבור שפסיקת הפיצוי במקרה זה, יותר מכפי שהיא באה לפצות את הנפגע עצמו, מיועדת לשמש "קריאת כיוון" למשטרת ישראל, ולחייבה לבחון מחדש את התנהלותה, את נהליה, ואת האופן שבו היא מפעילה את סמכויותיה על פי דין. במילים אחרות, תכליתו של הפיצוי שנפסק היא לשוב ולהבהיר, כי במדינה דמוקרטית עיכוב או מעצר אינם, ואסור שיהיו, אמצעי ענישה או הרתעה: עיכוב או מעצר הם אמצעים קשים, שיש לעשות בהם שימוש רק כאשר אין דרך אחרת, פוגענית פחות, להשיג את אותן תכליות".

ומכאן לענייננו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

141. תחילה למעצר נשוא האירוע השני. עילת העיכוב היתה סירוב להזדהות. כאמור לעיל, אמנם התובע יכול היה להתנהל אחרת, אך בסופו של דבר ועוד קודם לעיכוב אמר את שמו המלא. השוטר לא התעניין בכך. אזכיר שעוד קודם לכן, התובע הציג תעודת עורך דין, כך שבדאי שלא ניסה להסתיר את זהותו. כל המעורבים ידעו שמדובר בעו"ד שמייצג את מי שקיבל דו"ח תנועה קודם לכן. בשלב זה, השוטר החליט שהתובע מסרב להזדהות והודיע לו שהוא מעוכב. למרות שמדובר בעיכוב בלבד שעילתו סירוב להזדהות, השוטר חטף מידיו של התובע את הטלפון הנייד שלו (ללא כל זכות) והפעיל עליו כוח על מנת להכניסו לניידת – כוח שאף הוביל לחבלת התובע בידו, וזאת למרות שהתובע לא נעצר ולא נאמר לו שהוא עצור. גם כאשר הוצגה לשוטר תעודה מזהה, ולמרות שסיבת העיכוב היתה כביכול סירוב להזדהות, השוטר לא התעניין בכך ובמקום לסיים את האירוע, אמר לתובע שישבור לו את הרישיון שהציג לו התובע.

התובע הוחזק בתחנה כמעוכב וזה גם הדו"ח שמילא השוטר, אך בחלוף כשלוש שעות, שונה בדיעבד הסטטוס של התובע לעצור, למרות שלא נאמר לו שהוא עצור. לאחר כשש שעות של המתנה, התובע הובל לחקירה ושוחרר רק בסביבות השעה שבע בערב – כלומר התובע הוחזק בתחנת המשטרה במשך כשבע שעות.

בנוסף, כאשר נחקר התובע, התובע אמר במפורש שהוא עו"ד וביקש לדעת אם יש אישור לחקור אותו (כאמור, נדרש היה אישור פרקליט מחוז בנסיבות העניין). החוקרת התעלמה מכך והמשיכה בחקירה.

באירוע זה שימש התובע כעו"ד. אמנם התובע תרם להתפתחות האירוע עד למעצרו אך אין בכך כדי להצדיק את העיכוב, המעצר והחקירה. נדרש היה לנקוט משנה זהירות שעה שמדובר בעו"ד שמעוכב / נעצר כאשר הוא ממלא את תפקידו כעו"ד. לא נשקפה מהתובע כל מסוכנות או חשש לשיבוש ראיות ולא ברור מדוע היה צורך לעצור אותו ולהחזיק אותו בתחנת המשטרה שעות רבות.

142. במכלול השיקולים ובשים לב לכל האמור לעיל, אני סבור שיש לפסוק לתובע פיצוי בסך של 30,000 ₪ בגין המעצר נשוא האירוע השני.

143. אשר לאירוע הרביעי, כמפורט לעיל מדובר במעצר שווא, ללא כל סיבה, תוך שימוש לרעה בסמכות של איציק יהודה כשוטר והפעלת כוח, והכל, ככל הנראה, כנקמה על האירוע השלישי. איציק יהודה עצר את התובע ללא כל סיבה והוכח ברמה הנדרשת ששיבש את הראיות בניסיון להסתיר את ההתרחשות במקום. אין הסבר אחר לדרישה שלו מעד הראיה למחוק את הסרטון שצילם. כמו כן, כמפורט לעיל התגלו סתירות משמעותיות בעדותו וכן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

בעדויות השוטרים המעורבים באותו מעצר. התובע היה עצור משתיים לפנות בוקר לטענתו (או ארבע לפנות בוקר לפי דו"חות השוטרים) עד לשעה 12:30 בצהרים.

144. לאור כל האמור, אני סבור שבגין עצם המעצר הבלתי חוקי שחורג מכל סטנדרט סביר והיה למעשה שימוש לרעה בסמכות כאשר גם הוכחה ברמה הנדרשת השמדת ראיה כדי להסתיר את ההתרחשות האמיתית, יש לפסוק פיצוי משמעותי על הצד הגבוה אותו אני מוצא לנכון להעמיד, בנסיבות העניין, על סך של 60,000 ₪.

145. כמו כן, המעצר הבלתי חוקי באירוע הרביעי הוליד גם כתב אישום בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, כאשר באותו אירוע ברחוב התובע לא הפריע לשוטרים במילוי תפקידם וההתנפלות עליו מצידו של איציק יהודה לא היתה מוצדקת.

146. לא ניתן לדעת אם היה מוגש כתב אישום כנגד התובע בשני האישומים הראשונים, אלמלא האירוע השלישי. ברור שצבר האירועים היה שיקול בהחלטה להעמיד את התובע לדין. עם זאת, כאמור, בהחלט יתכן כי גם ללא האירוע השלישי היה מוגש כתב אישום כנגד התובע. לכן, קיים קושי לפרק באופן מדויק את הנזק שנגרם לתובע בגין עצם הכללת העבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו במסגרת האישום השלישי. אשר לעבירה של מעשה מגונה בפומבי, העובדה שהמעצר היה בלתי חוקי אינה מצדיקה את המעשה של התובע – גם אם היה כעוס. לכן, אמנם מבחינה עובדתית טהורה ללא המעצר, לא היה גם מתרחש האירוע בגינו יוחסה לתובע עבירה של מעשה מגונה בפומבי, אך המעצר הלא חוקי לא מקנה חסינות מפני מעשים פליליים לכאורה שנעשים במהלך המעצר על ידי העצור (ואינני קובע שנעשה מעשה פלילי מצד התובע – גם לא לכאורה).

147. אני סבור שיש להעמיד את הפיצוי לתובע בגין האישום השלישי בסך של 30,000 ₪ וזאת בשים לב לשיקולים שלהלן: (1) עיקר האישום השלישי נגע לעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו; (2) התובע נאלץ להתגונן בהליך פלילי שלם עד לשלב הסיכומים (כולל) שנמשך כמעט שלוש שנים - עד שהמדינה הודיעה שהיא מסכימה לזכותו לאחר עדותו של עידן אורין; (3) ניכר שהושקעו משאבים ותשומות רבות בהליך הפלילי כולל תעצומות נפש; (4) התובע ייצג את עצמו והשקיע משאבים לא רק כנאשם אלא גם כעו"ד; (5) התובע היה חשוף לאפשרות להרשעה בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו באישום השלישי במשך כמעט שלוש שנים ללא כל הצדקה.

148. אין ממש בטענת הנתבעים לפיה התובע יצר קשר סיבתי בין התנהלותו לבין נזקיו הנתבעים. הנתבעים מכוונים להליכים אחרים בהם היה מעורב התובע. הליכים אלו אינם קשורים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

לאירועים נשוא תובענה זו ולכן הטענה אינה ברורה. טענה נוספת שמעלים הנתבעים בהקשר זה היא שהתובע יכול היה לקבל את הצעת השופט המגשר וכי התובע בחר להמשיך לנהל את ההליך. טענה זו אין בידי לקבל. הסכמה / אי הסכמה להצעת שופט מגשר אינה יכולה להיזקף לחובת מי מהצדדים. זאת ועוד, התובע הוא שהליך שהנתבעים לא הסכימו להצעת השופט המגשר רק בגלל שניסה לתקן את פסק הדין של בית המשפט המחוזי בערעור על הרשעתו וכי למרות שטענותיו נדחו, הפרקליטות לא הסכימה להצעת השופט המגשר. כפי שלא זקפתי לחובת הפרקליטות את סירובה להצעה כך אין מקום לזקוף זאת לחובת התובע, מה גם שהתובע טוען שהסכים.

149. לא מצאתי גם שיש להפחית את גובה הפיצוי בגין שני אירועי המעצר בשל חובת הקטנת הנזק שכן "התשובה לשאלה האם היה מקום להחיל את החובה להקטנת הנזק נגזרת מנסיבות כל מקרה. לא בנקל תוחל חובה זו בהקשר של הפעלת סמכות מעצר, בשים לב לאופייה הפוגעני של הסמכות ולחוסר האונים היחסי של מי שמוכפף לה" (רע"א 6572/14 פלוני נ' מדינת ישראל משטרת ישראל (נבו) 14.1.2015).

150. כמו כן, לא מצאתי שיש צורך להידרש לטענות התובע בדבר פיצוי בגין לשון הרע שכן הפיצוי שנפסק לתובע משכלל את כלל הפגיעה שחוהה. התובע לא ביסס נימוק ראוי מדוע יש לפסוק לטובתו פיצוי גם לפי חוק איסור לשון הרע וכן לא פירט מהו הפרסום הנטען המהווה לשון הרע.

הערה לפני סיום

151. למרות העדות של עידן אורין בהליך הפלילי ולמרות הכרעת הדין בהליך הפלילי, בחרה המדינה, באופן תמוה, להתייצב, ללא סייג, ולצדד בגרסתו של איציק יהודה. הדבר בא לידי ביטוי לא רק בניסיון של המדינה להעניק לו חסינות (ניסיון שנדחה על ידי בית המשפט לרבות בערעור) אלא גם בכך שהמדינה דבקה באופן מלא ולאורך כל ההליך בגרסתו של איציק יהודה ביחס לאירוע הרביעי. כל זאת, למרות העובדות שהתבררו בהליך הפלילי לרבות עדותו של עידן אורין והסתירות הרבות.

152. כמו כן, מהעדות של איציק יהודה עלה שהמדינה גם החליטה להעניק לו גיבוי כספי מלא לכל סכום שייפסק נגדו (עמ' 181 ש' 23-25 ועמ' 182 ש' 14-23). המדינה מפנה בס' 64 לסיכומיה להנחיית פרקליט המדינה "ייצוג עובדי מדינה וכיסוי חבותם בתביעה אזרחית" שמאפשרת מתן גיבוי כספי (והשאלה אם יש מקום לתת גיבוי זה מתעוררת רק במקרים שבהם לא ניתנה חסינות). השאלה אם היתה הצדקה לפטור את איציק יהודה מכל חיוב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

כספי אם לאו אינה מונחת לפתחי, לא הובאו ראיות בעניין והיא אינה מהווה חלק מחזית המחלוקת וגם לא הוצגה כל החלטה כזו בכתב.

153. לבסוף אציין שהצדדים הרבו בטענות אך לא מצאתי בטיעונים אחרים של הצדדים או בשיקולים אחרים כדי לשנות את התוצאה (ראו למשל, רע"א 9294/09 חן נ' בנק הפועלים (נבו 25.3.2010)).

התוצאה

154. התביעה מתקבלת בחלקה כנגד הנתבע 1 (איציק יהודה) והנתבעת 7 (משטרת ישראל). התביעה כנגד הפרקליטות (הנתבעת 8) והמחלקה לחקירת שוטרים (הנתבעת 12) נדחית.

155. הנתבעים שיפורטו להלן ישלמו לתובע פיצוי בסך כולל של 120,000 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כדין החל ממועד הגשת התביעה (30.12.20) ועד התשלום בפועל, וזאת, על פי החלוקה הבאה: (1) סך של 30,000 ₪ ישולם לתובע על ידי הנתבעת 7 (משטרת ישראל); (2) סך של 90,000 ₪ ישולם לתובע על ידי הנתבעת 7 (משטרת ישראל) ואיציק יהודה (הנתבע 1), ביחד ולחוד.

156. בנוסף, הנתבעת 7 (משטרת ישראל) והנתבע 1 (איציק יהודה), ביחד ולחוד, ישלמו לתובע הוצאות בסך של 4,000 ₪ (שמסקפות חלק יחסי מהאגרה) ושכר טרחת עו"ד בסך של 20,000 ₪. שכר הטרחה וההוצאות ישולמו בתוך 30 ימים מהיום שאם לא כן יישאו הסכומים הפרשי הצמדה וריבית כדין החל ממועד מתן פסק הדין. בפסיקת שכר הטרחה התחשבתי, בין היתר, בכך שהתביעה התקבלה בחלקה ובמשאבים הרבים מאד שהושקעו בנייהול ההליך משאבים. לאור הייצוג המשותף של כל הנתבעים, לא מצאתי מקום לחייב את התובע בהוצאות לטובת הפרקליטות ומח"ש, אך הפחתתי את שכר הטרחה הכולל שנפסק לטובת התובע.

157. זכות ערעור כדין.

הנוסח לפרסום לציבור ניתן היום, א' כסלו תשפ"ה, 02 דצמבר 2024, בהעדר הצדדים.
[פסק הדין המקורי ניתן ביום 3.11.24]

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69349-12-20 פלוני נ' יהודה ואח'

גד מינא, שופט